

Nhóc Con Dễ Thương! Lấy Anh Nhé!!!

Contents

Nhóc Con Dễ Thương! Lấy Anh Nhé!!!	1
1. Chương 1: Cuộc Chạm Mặt Giữa Nhóc Con Dễ Thương Và Bạch Mã Hoàng Tử	2
2. Chương 2: Rút Ngắt Khoảng Cách	3
3. Chương 3: Cảm Xúc Hai Trái Tim	5
4. Chương 4: Nhóc Con, Làm Bạn Gái Của Tôi Nhé !	6
5. Chương 5: Anh Nhi, Về Ra Mắt Ba Tôi Nào!	8
6. Chương 6: Nhóc Con! Hôm Nay Chúng Ta Sẽ Hẹn Hò	11
7. Chương 7: Hoàng Tử Thứ Hai Xuất Hiện	13
8. Chương 8: Buổi Đi Chơi Ba Người	16
9. Chương 9: Nhóc Con, Tôi Thừa Nhận! Tôi Yêu Em	18
10. Chương 10: Khi Hai Hoàng Tử Đối Đầu (Phần 1)	20
11. Chương 11: Khi Hai Hoàng Tử Đối Đầu (Phần 2)	23
12. Chương 12: Nam Trúc Du, Anh Là Của Riêng Em!	25
13. Chương 13: Hôm Nay... Bạn Trai Con Đến Chơi!	27
14. Chương 14: Em Đến Gặp Mẹ Anh Nhé !	29
15. Chương 15: Sự Trả Thù Của Hoàng Tử	32
16. Chương 16: Vương Anh Nhi Thứ Hai Xuất Hiện	34
17. Chương 17: Hiểu Lầm	36
18. Chương 18: Đau Đớn	39
19. Chương 19: Vén Bức Màn Sự Thật	42
20. Chương 20: Nhóc Con Dễ Thương ! Lấy Anh Nhé !!!	45

Nhóc Con Dễ Thương! Lấy Anh Nhé!!!

Giới thiệu

Trái tim đập mạnh, nhói lên từng hồi, nhắc nhở cho nó vết thương mà ai kia mang lại, nỗi đau mà ai

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-con-de-thuong-lay-anh-nhe>

1. Chương 1: Cuộc Chạm Mặt Giữa Nhóc Con Dế Thương Và Bạch Mã Hoàng Tử

- Ngày mai con sẽ chuyển đến trường mới ! Con đã chuẩn bị tất cả chưa?

- Rồi ạ! - Nó vừa dong đưa chân vừa trả lời câu hỏi của ba.

Nó - Vương Anh Nhi - con của một chủ tịch hội đồng quản trị có địa vị rất lớn trong thị trường kinh tế, chứng khoán. Khuôn mặt dễ thương cực kì, miệng lúc nào cũng nở nụ cười tỏa nắng cộng thêm tính tình nghịch ngợm, trẻ con, nó đã trở thành một hotgirl chính hiệu. Hơn thế, điều mà cả ba lẫn mẹ nó đều tự hào là chỉ số IQ cao vút trời mây của nó, vì vô cùng thông minh nên nó không chỉ dùng IQ của mình vào việc học mà nó còn dùng vào việc bày vô số trò quậy phá khiến người khác tức điên lên.

Ngày mai, nó sẽ chuyển đến học ở một ngôi trường danh tiếng và quý tộc. Nói thế thì nó cũng biết là ở đó toàn con nhà giàu, nó không biết nó có thể làm bạn với ai ở đó. Nó mong ngày đầu đến trường mới không phải là một ngày xui xẻo.

Nó chào ba rồi bước lên phòng, ngả lưng xuống chiếc giường yêu quý, nó nhắm mắt và dần chìm vào giấc ngủ...

Reng...Reng...Reng...

Cái đồng hồ báo thức kêu inh ỏi, cố gắng gọi nó thức dậy, nhưng chưa kêu được tiếng thứ tư thì...

< bóp=" ">

Âm thanh này đã quá quen thuộc, sáng nào cũng thế, không ai có thể nhớ nổi số đồng hồ bị nó quăng vào tường, cứ mỗi khi đánh thức nó là một cái đồng hồ hi sinh anh dũng.

- Cô chủ dậy đi ạ! Đến giờ đi học rồi. - Người hầu của nó cất tiếng gọi nó dậy.

Nó từ từ ngồi dậy và đi làm vệ sinh cá nhân. Theo hình thức thì nó đã dậy rồi, nhưng theo thực tế thì nó đang ngủ, mắt nhắm mắt mở, bước đi mà nó cứ đụng hết cái này đến cái khác, quần gia, người hầu và nhất là ba mẹ nó chỉ biết ngán ngẩm lắc đầu khi thấy nó cứ bày tỏ tình cảm với đồ vật.

Cuối cùng thì nó cũng yên vị trên xe và đang trên đường đến trường.

Keet.....

Đến rồi, nó mở cửa và bước xuống xe, đập vào mắt nó là sự hùng tráng của ngôi trường, to đến bất ngờ, chỉ nhìn thôi thì nó cũng biết học sinh trong trường toàn là con của nhà quý tộc. Ngôi trường hùng tráng và đẹp đẽ, nhưng trong mắt nó thì chẳng có gì ngạc nhiên, nếu so ra thì nhà nó còn hoành tráng hơn thế! Khẽ nhún vai, nó bước vào trong trường, nó vừa vào trường thì ngay lập tức thu hút rất nhiều sự chú ý. Nó nhếch môi cười đắc ý, sau đó, nó nghe tiếng hàng đồng thẳng con trai đổ rạp, nó khá ngạc nhiên, nó chỉ mới cười thôi mà! Đang bước đi thì.....

< rầm=" ">

< bóp=" ">

- Á!!!! - Một phút trước nó còn đang kiêu hãnh thì bây giờ nó đang ngồi dưới đất. Nó vừa đụng trúng một vật gì đó, hay nói đúng hơn là nó đụng trúng một người nào đó.

- Mắt cô dùng làm vật trang trí à ??? - Một giọng nam lạnh lùng, mạnh mẽ và trầm vang lên.

Ngước mặt lên, nó nhìn thấy một người con trai to, cao, và đặc biệt vô cùng đẹp trai. Tuy hấn đẹp nhưng hấn vừa nói gì thế? Hấn nói mắt nó dùng làm vật trang trí à? Mắt hấn mới là vật dùng trang trí, hấn dám động vào nó cơ đấy, hấn vừa làm điều mà chưa một ai dám làm cơ đấy. Được thôi! Hấn sẽ biết nó lợi hại thế nào! Đứng dậy, phúi cát trên người, nó ngước lên nhìn thẳng vào mắt hấn.

- Mắt tôi không phải vật trang trí, nó có thể nhìn rõ và nó vừa thấy anh là một tên đáng ghét không ai ưa đấy!

- Cô vừa nói gì cơ? Tôi nghe không rõ. - Hấn vừa nói vừa kề tai mình gần mặt nó - Cô nói tôi đáng ghét không ai ưa à? Vậy mà tất cả nữ sinh trường này đều đổ trước tôi đấy nhóc con!!!

- Nếu vậy tôi đoán nữ sinh trường không ai sáng mắt, còn nữa, tôi không phải nhóc con!

- Cô gan nhỉ? Dám nói vậy với tôi à? Cô không biết tôi là ai sao?

- Không! Anh là ai thế? Là quái vật ngoài hành tinh hay yêu quái trên núi xuống?

- Cô.... - Hấn giận đến tái mặt, từ khi sinh ra và có mặt trên thế giới này, chưa một ai và không một ai dám nói như thế với hấn - Tôi không phải quái vật càng không phải yêu quái, tôi - Nam Trúc Du - là bạch mã hoàng tử ở trường này, biết chưa???

Hấn áp mặt mình sát vào mặt nó, bây giờ mặt hấn và nó chỉ cách nhau 5cm, nó có thể cảm nhận hơi thở mạnh mẽ của hấn. Nó chăm chú nhìn hấn, hấn đẹp thật. Sống mũi thanh cao, đôi môi đỏ mọng, tuy là con trai nhưng hấn lại có nước da trắng ngần, và nhất là đôi mắt màu nâu ánh lên vẻ kiêu kì, thêm chút lạnh lùng nhưng lại xen lẫn ấm áp. Mái tóc màu hạt dẻ ôm gọn lấy khuôn mặt hấn, phía sau, ánh mắt trời chiếu sáng như tôn lên vẻ đẹp thuyệt vời của hấn. Phải, hấn đẹp như một vị thần.

- Sao thế? Thấy tôi đẹp trai quá nên yêu tôi rồi à?

Câu nói của hấn kéo nó về thực tại. Ok, hấn rất đẹp nhưng điều đó không làm nó quên nó ghét hấn thế nào.

- Xin lỗi nhé! Nếu phải yêu anh thì tôi yêu cái cây còn tốt hơn! - Nó buông ra câu cuối rồi bỏ đi để hấn một mình ở lại, và vì thế nó không biết câu cuối cùng của hấn.

- Nhóc con! Rồi cô sẽ phải yêu tôi thôi! - Hấn cười đắc ý, quay lưng rời khỏi.

Thực ra, khi này vì nhìn hấn nên nó không biết một điều: hấn đã nhìn nó và hơn thế hấn bị cuốn vào vẻ đẹp của nó. Lúc này, hấn chỉ định quyến rũ nó để nó yêu hấn nhưng không hiểu sao khi nhìn nó, hấn không dứt ánh mắt ra khỏi nó được. Nó có một đôi mắt đen, long lanh, hấn như bị ánh mắt đó thôi miên. Mũi nó nhỏ, nằm gọn gàng giữa đôi mắt, môi nó hồng màu hoa anh đào, nước da nó trắng như bông tuyết, khiến hấn muốn chạm vào nó. Mái tóc màu đen, dài và mượt của nó theo cơn gió chạm vào hấn và có một điều hấn không thể không thấy: nó cực kì dễ thương.

Khi nhớ về nó đột nhiên, miệng hấn cong lên một đường hoàn hảo. Đúng, hấn đang cười, nụ cười thật sự và không có màu giả tạo. Khoan, tại sao hấn lại cười khi nhớ về nó? Tại sao nó lại cuốn hút được hấn? Hấn là người lạnh lùng, vậy tại sao những điều đó lại xảy ra??? Hàng đống câu hỏi tại sao bao vây hấn, và hấn chắc rằng thời gian sẽ giúp hấn trả lời tất cả.

2. Chương 2: Rút Ngắn Khoảng Cách

#Tại phòng hiệu trưởng#

- Em muốn xem tất cả lý lịch của nữ sinh khối 10. - Hấn ngồi đối diện thầy hiệu trưởng, nói với thanh âm trầm khàn.

- Đây. - Hiệu trưởng đặt trước mặt hấn một chồng hồ sơ.

Hấn cầm từng xấp và xem qua, cuối cùng, hấn dừng lại trước một tệp hồ sơ có chữ " Vương Anh Nhi ". Phải, hấn muốn tìm lý lịch của nó, hấn muốn biết người dám chống đối hấn là ai. Khóe miệng khẽ cong lên, hấn cầm tệp hồ sơ, rời khỏi phòng trước con mắt ngạc nhiên của hiệu trưởng. Tuy vậy nhưng ông đâu thể nói gì, ông không muốn trường gặp rắc rối.

#Ra chơi#

Nó đang ngồi trong căn-tin và dùng bữa trưa.

- Nhóc con! - Âm thanh cất lên, nó vừa ngẩng mặt lên thì khuôn mặt đẹp trai được phóng đại của hắn đang hiện diện trước mặt làm tim nó muốn nhảy ra ngoài.

- Gì? - Nó nhướn mày hỏi hắn.

- Muốn chơi không?

- Chơi gì? - Ánh mắt nó dần sáng lên, trước giờ ngoài ăn và chọc phá người khác nó thích nhất là chơi đùa.

- Cho cô chọn.

Nó chống tay vờ suy nghĩ rồi nó nhìn hắn, sau đó, nó cười nhưng gian vô cùng.

- Tôi và anh ngồi trên hai cái ghế, ai dụ người kia đứng lên trước thì thắng. Người thua phải công người thắng đi 3 vòng sân trường. Dám chơi không?

Hắn cười rồi nhìn nó, nó bé thế thì nó công hắn đi 3 bước cũng không nổi chứ đừng nói là 3 vòng.

- Được thôi! Bắt đầu!

Nó đẩy cái ghế về phía hắn, hắn ngồi xuống rồi lên tiếng.

- Thầy hiệu trưởng đến kìa! - Hắn mở to mắt, chỉ về phía sau nó.

Hắn nghĩ nó là con nít chắc, trò này nó dùng nhiều lắm rồi, không lẽ nó lại bị trò của mình hại chính mình. Khi bắt đầu chơi thì nó đã nắm chắc phần thắng về mình rồi.

- Không cần lừa tôi bằng cái trò trẻ con ấy. Mà để tôi nói cho anh một bí mật nhé!

- Nói đi!

- Cái ghế anh đang ngồi ấy, khi này tôi dính kẹo cao su vào đấy. Quần anh rất đẹp nhưng tôi đoán anh vứt nó đi là vừa.

Không ngoài những gì nó đoán, vừa nghe xong hắn lập tức đứng nhanh dậy và kiểm tra, chưa để hắn mở miệng, nó đã cướp lời.

- Anh thua rồi!

Bây giờ hắn mới chú ý, hắn bị nó gạt rồi! Lấy tay đập mạnh vào đầu, hắn tưởng sẽ khiến nó mất mặt, không ngờ người mất mặt là hắn. Đã thế, cái sân trường này đâu phải nhỏ, 1 vòng là thừa rồi, đằng này những 3 vòng, công nó xong chắc hắn phải truyền nước biển quá!!!

Hắn khụy chân xuống, nó nhanh chóng trèo lên, vòng tay ôm cổ hắn, hắn đứng thẳng dậy và bắt đầu bước đi. Và tất nhiên, cả sân trường vây quanh để xem, hắn là hoàng tử còn nó lại là hotgirl, hắn công nó không thu hút sự chú ý mới lạ.

Công nó hắn mới biết nó nhẹ hơn hắn tưởng, điều đó làm hắn cảm giác như nó vô cùng nhỏ bé, nó làm hắn muốn bảo vệ nó. Hắn rúc mặt mình vào hai cánh tay thon và trắng ngần của nó, hắn ngửi được hương thơm dịu nhẹ tỏa ra từ cơ thể nó, điều đó làm cho con tim vốn luôn lạnh giá của hắn ấm áp hơn. Hắn cảm nhận được đầu nó tựa vào tấm lưng rộng của hắn. Đúng, nó đang tựa đầu vào lưng hắn, trên lưng hắn, không hiểu sao nó lại có cảm giác an toàn, như chẳng có gì chạm được đến nó ngoài hắn. Cơ thể hắn có mùi hương nam tính và mạnh mẽ, điều đó cuốn hút nó.

Những giọt mồ hôi nóng hổi lướt trên mặt hắn, điều đó làm nó lo lắng, có phải hắn mệt lắm không? Lúc đầu nó muốn chơi hắn nhưng giờ thấy hắn như thế tự nhiên nó lại không nữa. Bàn tay nhỏ không tự chủ lấy khăn tay lau mặt cho hắn, hắn khá bất ngờ, quay đầu lại nhìn nó, hành động đó làm nó hơi đỏ mặt, ấp úng giải thích:

- Umm... tôi...tôi...tại...thấy...anh...mệt....nên....

Hắn phì cười, quay đầu nhìn về phía trước, hắn không phải cười nó, hắn cười vì nó quá dễ thương, đã vậy còn đỏ mặt nên càng thêm đáng yêu.

Cuối cùng thì cũng xong, hần ngồi xuống ghế, mệt chết được! Tuy nó nhẹ nhưng mà đi đến 3 vòng nên hần không ổn được.

- Á!!! - Hần đưa tay lên má rồi nhìn sang bên cạnh, nó áp lon sting lạnh vào mặt hần nên hần giật mình.

- Uống đi! - Nó ném lon nước vào người hần rồi ngồi xuống.

- Hôm nay, tôi rất vui, cho nên tôi tên Vương Anh Nhi, làm bạn nhé!!! - Nó chìa tay trước mặt hần.

Hần nhìn tay nó rồi chuyển ánh mắt sang nó, khẽ nở một nụ cười nhẹ, hần nắm tay nó.

- Ok! - Nó và hần cùng cười và ngồi cạnh nhau đến hết giờ, nó đâu biết hần đang nghĩ gì? Tuy ngoài mặt hần nói đồng ý làm bạn nhưng thực ra, hần nghĩ: "Nhóc con, bây giờ là bạn nhưng mai sau em sẽ làm người yêu của Trúc Du này "

Từ hôm đó, khoảng cách giữa hần và nó được rút ngắn lại.

3. Chương 3: Cảm Xúc Hai Trái Tim

#Tại nhà Anh Nhi#

- Đi học vui không con? - Mẹ nó quan tâm.

- Vui lắm ạ! - Nó cười với mẹ, rồi không hiểu sao, khuôn mặt hần lại hiện lên trong đầu nó, cảnh tượng hần công nó đột nhiên quay về. Đôi má nó khẽ ửng hồng, tất nhiên là điều đó không thể lọt được qua mắt của ba mẹ nó.

- Sao mặt con đỏ thế? - Ba nó nói giọng châm chọc.

- Đâu có ạ! - Nó vừa nói vừa đưa tay lên che đôi má đang đỏ lên vì xấu hổ. - Con thấy buồn ngủ rồi, con xin phép lên phòng. - Nó nói rồi đứng lên đi thật nhanh vào phòng.

Ném cơ thể xuống giường, nó nhìn chằm chằm lên trần nhà, và rồi hần lại hiện lên một lần nữa. Nó thấy nụ cười của hần, nó thấy ánh mắt ấm áp khi hần nhìn nó, nó thấy khuôn mặt lạnh lùng lần đầu gặp mặt, nó thấy chiếc khuyên tai có đôi cánh đen lóe lên dưới ánh mặt trời, nó thấy vẻ đẹp hoàn mỹ của hần. Tất cả lần lượt hiện lên trong đầu nó, như một cuốn album ảnh, từng trang, từng trang một, chúng cứ nối tiếp nhau xuất hiện và vây quanh nó.

Tự nhiên lúc này nó muốn nhìn thấy hần, không biết vì sao cả? Có lẽ vì cạnh hần, nó cảm thấy an toàn, cảm thấy vui, một cảm giác nó chưa từng có với bất kì ai. Khoan, có phải nó đang nhớ hần không? Ừ, nó nhớ hần, nó nhớ tấm lưng rộng, nó nhớ mùi hương mạnh mẽ của hần. Mà nó bị sao thế nhỉ? Sao tự nhiên lại nhớ chứ? Không lẽ thần kinh nó có vấn đề à? Nó cốc vào đầu mình, nó điên thật, điên mới nhớ hần, chính xác. Hôm nay chắc đầu nó gặp vấn đề rồi nên mới cảm thấy như vậy, nó nên ngủ nhỉ? Phải, ngủ một giấc dài, ngày mai thức dậy những cảm xúc này sẽ biến mất hoàn toàn, nó chắc thế. Nghĩ là làm, nó nằm xuống, kéo chăn lên và nhắm mắt lại.

Nó đâu biết, khi nó đang nghĩ vẩn vơ về hần thì tại phòng khách.

- Anh nghĩ Anh Nhi bị gì thế? - Mẹ nó hỏi ba nó.

- Không chắc, nhưng anh đoán, có lẽ con bé đang bắt đầu yêu. - Ba nó cười nhẹ.

- Gì cơ? Yêu á? Con bé đó mà yêu á? Trời sắp sập hay ngày tận thế sắp đến thế? - Mẹ nó ngạc nhiên hỏi lại, là người sinh ra và nhìn nó lớn lên từng ngày, bà là người hiểu nó rõ nhất. Bà đã tốn công sắp xếp bao nhiêu cuộc hẹn, tìm cho nó rất nhiều bạn trai, người nào cũng tốt, vậy mà chỉ sau một buổi hẹn hò, nó đã bày vô số trò quậy phá khiến họ không dám đến lần thứ hai. Từ trước đến giờ, nó chưa từng thích ai chứ đừng nói đến chữ yêu.

- Không đâu! Trời sẽ không sập và ngày tận thế cũng không đến nhưng anh chắc chắn ngày nó đưa bạn trai về sẽ đến. - Ba nó cười và nói với giọng điệu chắc chắn vô cùng. Tuy mẹ nó hiểu tính tình nó, nhưng về mặt quan sát thì mẹ nó kém lắm, chẳng phải chỉ khi nhớ đến người mình yêu thì mới đỏ mặt sao, trước đây mẹ nó cũng vậy mà.

#Cùng lúc đó, ở một tòa biệt thự sang trọng, nơi căn phòng được phủ một màu đen ảm đạm#

Hắn ngồi trên chiếc salon màu đen, tay cầm một ly vang đỏ, khuôn mặt hắn lạnh lùng, ẩn trong căn phòng tối tăm, chỉ có ánh đèn đường rọi vào ban công. Hắn nhìn lên bầu trời đen thẫm, nơi đó có những ngôi sao lấp lánh như viên kim cương, và mẹ hắn là một trong những vì sao đó, bà vẫn đang dõi theo hắn từng ngày. Hắn biết điều đó, hắn biết mình đã trở thành một con người khác từ ngày mẹ hắn ra đi mãi mãi, hắn biết mẹ không vừa lòng vì điều đó nhưng hắn không thể là hắn của trước đây, vì con tim này của hắn tổn thương quá nhiều. Hắn nhớ mẹ, nhớ về một câu chuyện mẹ đã kể cho hắn nghe, mẹ nói mỗi chàng trai đều có một thiên thần mang đến tình yêu cho chính mình, và sau này hắn cũng thế. Nhưng giờ đây điều đó có quá khó không khi trái tim hắn đã trở nên lạnh lùng.

Bất chợt, hắn nhớ đến nó, hắn nhớ nụ cười tinh nghịch của nó, hắn nhớ đôi má ửng hồng vì ngượng vô cùng đáng yêu của nó, hắn nhớ hương thơm nhẹ thoảng qua cánh mũi hắn, hắn nhớ cả cái lần đầu tiên hắn gặp nó. Lúc nó đứng phải hắn, hắn đã rất giận, hắn định mắng nó nhưng chẳng hiểu sao khi nhìn thấy nó cơn giận của hắn như biến mất hoàn toàn. Tự nhiên hắn muốn chạm chọc nó, hắn muốn nhìn thấy khuôn mặt nó nổi giận. Hắn nhớ khi nó dùng khăn tay lau mặt cho hắn khoảnh khắc đó, khuôn mặt hắn đã đỏ lên, cũng may là nó không hề biết. Nghĩ về nó, trái tim của hắn ấm áp hơn hẳn, và hắn chợt nhận ra một điều: Khi đứng trước nó hắn đã không còn là hắn nữa. Về lạnh lùng không còn chiếm ngự trái tim hắn nữa, có ai đó cho hắn biết cảm xúc này là gì không?

Hắn lắc mạnh đầu, có lẽ hắn nên quên tất cả những gì hắn vừa nghĩ, những gì hắn vừa cảm nhận. Hắn đưa ly vang đỏ lên miệng uống cạn, hắn muốn ngủ, ngủ sẽ giúp hắn quên, và biết đâu khi ngủ hắn sẽ gặp được mẹ và mẹ sẽ cho hắn câu trả lời.

Cùng một đêm, ở hai nơi khác nhau, có hai con người đang nhớ về nhau nhưng họ đều muốn xua đuổi cảm xúc của mình với người kia, rồi số phận họ sẽ ra sao??? Đó là câu hỏi vẫn chưa có lời giải đáp.

4. Chương 4: Nhóc Con, Làm Bạn Gái Của Tôi Nhé !

#Biệt thự nhà hắn, tại phòng khách#

Hắn đang ngồi đối diện ba và dì. Nói là dì nhưng chưa một lần hắn gọi người đó là dì, trong mắt hắn, bà ta không là gì cả, hắn ghét bà ta hơn cả người dưng. Không phải vì bà ta thế chỗ mẹ hắn, cũng không phải vì bà ta chiếm lấy tình yêu của ba hắn. Là vì ngày bà ta bước vào ngôi nhà này, ngày bà ta gọi ba hắn là chồng và ba hắn gọi bà ta là vợ chính là ngày mẹ hắn phải ra đi vĩnh viễn bỏ hắn lại thế giới cô độc này.

- Trúc Du, ba nghĩ đến lúc con phải có người yêu rồi! - Ba hắn nói giọng trầm mang màu ra lệnh.

- Không muốn! - Hắn đáp lại lời ba một cách lạnh lùng.

- Trúc Du, sao con có thể nói chuyện với ba bằng thái độ đó? - Bà ta mở miệng.

- Đừng xen vào chuyện của tôi! - Hắn quát, điệu bộ giả vờ tử tế của bà ta khiến hắn phát ói!

- Không được vô phép như thế! - Ba hắn lớn tiếng hơn. - Con không có quyền từ chối đề nghị của ba, con có một tuần. Sau một tuần nếu như con vẫn không tìm được người yêu thì con sẽ phải yêu vị tiểu thư mà ba chọn lựa.

Hắn cười khẩy, lúc nào cũng thế, ông ta luôn độc tài như thế, luôn ép hắn làm những điều hắn không muốn. Nếu là cách đây 4 năm, ông ta là người hắn yêu nhất, là người hắn ngưỡng mộ nhất nhưng từ cái ngày định mệnh đó, ông ta là người hắn hận nhất, là người làm hắn đau khổ nhất, hắn trở nên thế này tất cả là nhờ

người hấn vẫn gọi là ba. Trái tim hấn tổn thương, vì sao? Vì ông ta đã cầm dao rạch vào trái tim hấn những vết thương không bao giờ lành được, vì ông ta không ngần ngại đập tan hạnh phúc của hấn. Hấn mệt mỏi rồi! Hấn buông tay, tùy, ông ta muốn làm gì thì tùy.

Hấn cầm cặp, đứng lên, bỏ ra ngoài không để lại một lời chào. Hấn bước lên chiếc BMW mui trần màu xám và phóng đi theo gió. Hấn muốn gió cuốn hết những khó chịu trong lòng, và gió ơi, gió có cảm nhận được không? Gió có thấy khóe mắt hấn đang ướt không? Nếu có, gió hãy nói với hấn ai là người khiến hấn có thể cười đây???

Bỗng dừng, hấn nghĩ đến nó, phải, nó sẽ làm tâm trạng hấn tốt hơn, nó là người khiến hấn cười một nụ cười thật sự, đúng, trên đời này nó là người duy nhất làm được điều đó. Hấn quay xe rồi rồ ga phóng thẳng về trường.

#Tại trường#

Nó đang nằm trên thảm cỏ xanh sau trường, nơi đây thật yên bình, khác xa với sân trường ồn ào, náo nhiệt. À, mà hình như từ nãy đến giờ nó chẳng thấy hấn đâu cả, trốn học à? Hấn cũng xấu tính nhỉ?

- Này! Cô thích nằm đây lắm hả, nhóc con? - Bên cạnh nó âm thanh trầm vang lên khiến nó giật mình.

Nó giật mình mở mắt, nó thấy hấn đang nằm cạnh nó, lấy lại bình tĩnh nó lên giọng:

- Anh là ma à? Đi đứng không tí tiếng động, định hù chết tôi hả? Nếu thế thì tôi nói anh biết anh thất bại rồi nhé! Tôi vẫn còn sống và vừa thoát chết thành công đấy!

- Tôi không phải ma, tôi là hoàng tử và tôi cũng không có ý định hù chết cô vì tôi biết cô khó chết lắm, không khéo cô quay sang trả thù tôi thì chết! - Hấn châm chọc.

- Anh thông minh đấy! Thừa hoàng tử! - Nó kéo dài 2 từ " hoàng tử " trên hấn.

- Cô cũng biết điều đấy, nhóc con! - Hấn phì cười rồi xoa đầu nó.

Cùng lúc đó tiếng chuông báo giờ học vang lên.

- Đi thôi! - Hấn nói rồi lúi lúi nó dậy chạy vào lớp.

#Ra chơi#

- Nhóc con! - Giọng hấn vang lên rồi sau đó hấn xuất hiện trước mặt nó.

- Sao lúc nào cũng thế vậy nhỉ? Anh thích làm người khác đứng tim lắm à? - Vừa nói nó vừa đưa tay lên trấn an trái tim sắp rơi ra ngoài vì giật mình.

- À mà sao sáng nay anh đi học trễ thế?

- Ừm thì... - Hấn nhớ đến cuộc nói chuyện sáng nay làm tâm trạng không được vui - gặp tí rắc rối. - Hấn hoàn thành câu trả lời.

- Gì? Tôi nghe nhầm à? Ai gan dạ đến nỗi gây rắc rối với hoàng tử đây thế? - Nó chọc hấn.

- Ồ! Cô biết tôi lợi hại rồi hả? - Không vừa, hấn nói lại.

- Ừ! Lợi thì không thấy nhưng hại thì hơi bị nhiều rồi đấy! - Nó trả đũa.

Hấn bật cười, nhưng hấn vẫn không vui được nhiều khi nghĩ đến chuyện sáng nay. Tự nhiên hấn lại nhìn nó và hấn nảy ra một ý tưởng, mặt hấn gian vô cùng.

- Anh Nhi này! Chúng ta là bạn nhỉ? - Hấn giảng bầy.

- Ừ! - Nó đang lại gần bầy của hấn.

- Bạn bè thì nên giúp đỡ nhau đúng không? - Hấn đang dụ nó vào bầy.

- đương nhiên! - Nó đã đến rất gần bầy của hấn.

- Vậy nếu tôi cần thì cô sẽ giúp? - Hấn tung chiêu cuối.

- Ủ! Tôi sẽ giúp. - Thế là xong, nó đã rơi vào bẫy của hần.
- Nhóc con! Làm bạn gái của tôi nhé! - Mục đích là đây!
- WHAT?????????? - Nó hét lớn hét cỡ.
- Làm gì mà hét to thế! - Hần xoa hai tai mình - Chỉ là diễn thôi! Không phải thật. - Hần giải thích.
- Sao lại phải diễn? - Nó tò mò.
- Ba tôi gia hạn 1 tuần tôi phải có người yêu nếu không tôi sẽ phải yêu người ông ta lựa chọn, mà loại con gái ông ta chọn nhà thì giàu nhưng tính tình thì vô cùng đáng ghét. Tôi không muốn nên mới cần cô. - Hần nói.
- Trước giờ, nó cũng ghét mấy cô nàng chảnh chọe, đáng ghét, với lại hần và nó còn là bạn nên nó sẽ giúp hần vậy.
- Ok! Tôi giúp anh! - Nó quyết định. - Nhưng mỗi người có 5 điều khoản mà người kia phải nghe theo và thời hạn là 3 tháng. Đồng ý chứ?
- Đồng ý! Vậy lấy giấy ra đi. Tôi nói cô ghi.
- Ủ! - Nó nhún vai rồi lấy giấy ra bắt đầu viết.
- 1. Cô không được yêu ai trong thời gian làm bạn gái tôi.
- 2. Tôi có quyền làm bất cứ điều gì mà một đôi yêu nhau có thể làm trừ kiss môi.
- Thế thì anh lợi quá còn gì? Vả lại chuyện kiss môi anh làm tôi cũng không cho.
- Cô thì không lợi à? Nói nhiều quá! Ghi đi!
- 3. Ở bất kì đâu tôi và cô cũng là một đôi vì ba tôi sẽ giám sát.
- 4. Từ giờ, đi học và về nhà tôi đưa cô đi, ăn uống tôi và cô cũng phải đi cùng nhau, tôi có quyền hẹn hò với cô. Điều 5 chưa nghĩ ra.
- Đến tôi nhé! - Nó nói và chuyển giấy bút cho hần.
- 1. Không cho anh yêu ai trong khi đang quen tôi.
- 2. Tôi có quyền làm nũng, giận dỗi và đòi hỏi ở anh như một bạn gái thật sự.
- Cô hơi bị lợi dụng rồi đấy! - Hần nhắc.
- Kệ tôi! Lắm điều! Ghi đi!
- 3. Mối quan hệ giữa tôi và anh không được cho ba mẹ tôi biết.
- 4. Không được bắt nạt tôi và 5. Không được đi chơi với những cô gái khác. Hết.
- Cô thì ai dám bắt nạt chứ! - Hần bấu môi nhưng hần đâu biết hành động đó khiến hần rất đáng yêu và nó đang bật cười.
- Xong nhé! Từ hôm nay, nhóc con, cô là bạn gái của Nam Trúc Du này!

5. Chương 5: Anh Nhi, Về Ra Mắt Ba Tôi Nào!

#Sáng hôm sau, tại trường#

- Hey! Nhóc con! - Hần phóng tới ngồi ngay trước mặt nó.

- Anh thích ám tôi quá nhỉ? Hình như ở đâu tôi cũng thấy cái mặt ác quỷ của anh cả. - Nó hạ quyển sách đang đọc xuống, nói với hân.

- Đây, em xưng với bạn trai em là tôi à? Đổi cách gọi đi! Còn nữa, mặt anh thánh thiện thế mà em gọi là ác quỷ, nghe được à?

- Vâng ạ! Em xin lỗi vì đã xúc phạm vẻ đẹp thánh thiện như ác quỷ của anh. - Nó khoanh tay lại, cúi đầu làm ra vẻ long trọng khiến hân không khỏi bật cười.

- Được rồi! Không cần ra vẻ em yêu quý người bạn trai này lắm rồi sau lưng âm thầm trả đũa đâu. - Hân xoa đầu nó.

- Em nào dám. - Nó trưng cái vẻ mặt vờ ngây thơ ra trước hân.

- Thôi, không đùa nữa. Anh có chuyện cần nói này! - Hân vào chủ đề chính.

- Anh mà cũng có việc cần nói à? Mà hình như khi có việc là em lại gặp rắc rối nhỉ? - Nó tiếp tục đùa.

- Anh Nhi, hôm nay em về ra mắt ba anh! - Hân quát lớn để nó tập trung.

- GÌ CỜ ?????????? - Khuôn mặt thay đổi 360 độ, nó hét lớn hơn bao giờ hết.

Vì đã rút kinh nghiệm từ lần trước nên hân có chuẩn bị bị tạt tai lại trước khi cái loa phóng thanh bắt đầu truyền đạt. Tuy là thế nhưng tai hân vẫn bị chấn động, sức công phá của nó cũng ghê gớm thật.

- Ba anh muốn xem mặt người con gái anh yêu nên mới phải thế. Năn nỉ em đấy! Giúp đi mà! - Hân dùng khuôn mặt đáng yêu cộng đôi mắt cún con nhìn nó. Sắt đá cũng phải mềm chứ đừng nói nó, nó phì cười rồi gật đầu.

- Được rồi, khi nào đi?

- Ngay chiều nay. - Hân tươi cười trả lời.

- Chiều nay luôn à? Sớm thế!

- Sớm gì đâu. Chiều em trang điểm cho đẹp nhé! 6 giờ anh đến đón em, vậy nha! - Hân nháy mắt với nó rồi chạy về lớp.

#6 giờ chiều tại nhà nó#

Nó đã chuẩn bị xong cả rồi. Hôm nay, nó vận một chiếc áo đầm màu xanh da trời cực kì xinh xắn, nó mang đôi cao gót màu trắng có chiếc nơ đen ở mũi giày. Nó để tóc xõa hai bên vai, cài thêm một chiếc băng đô bằng vải màu trắng làm điểm nhấn á tóc đen mượt. Nó trang điểm nhẹ, đánh một lớp phấn mỏng, son thêm một tí ôi hồng hơn, kẻ mắt và tô màu mắt nữa là có khuôn mặt hoàn mỹ. Nếu thường ngày nó là một cô bé dễ thương thì hôm nay lại được điểm thêm phần xinh đẹp. Giờ, việc cuối cùng của nó là chờ hân. Bỗng điện thoại nó sáng lên, có tin nhắn: " Nhóc con, anh đến rồi! "

Nó rời phòng, xuống nhà, nó quay sang nói lớn vào trong:

- Hôm nay con đi chơi với bạn, không ăn cơm đâu ạ! - Rồi nó ra khỏi nhà.

Vừa đóng cổng lại nó đã thấy thân hình to lớn của hân đứng cạnh mình. Nó nhìn hân. Đây là lần đầu tiên nó thấy hân trong trang phục thường ngày. Hân mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, tóc chải mái xéo, quần jean bó đen và giày bata cũng đen nốt. Trông hân cực kool và nam tính. Hân cũng không rời mắt khỏi nó, nó vô cùng kute và beautiful, nó đang định quyến rũ hân à? Chúc mừng, nó đã thành công, hân đã bị cuốn vào vẻ đẹp của nó hoàn toàn.

- Đây, tôi biết tôi đẹp rồi không cần nhìn như muốn giết người thế! - Nó lại bắt đầu châm chọc hân.

Hân không đáp chỉ khẽ nhún vai, đưa tay mở cửa xe cho nó bước vào. Hân rô ga rồi phóng xe chạy về hướng ngôi biệt thự nhà hân.

Chiếc BMW dừng trước một cánh cổng màu đen, hân xuống xe, mở cửa cho nó rồi đưa nó vào nhà. Cổng vừa mở hân đã nhìn thấy khuôn mặt hớn hờ của bà ta chạy ra đón, nói là đón chứ bà ta chỉ đón nó thôi

còn hấn thì đâu có quan tâm. Trong trường hợp đó, thường thì hấn sẽ quát bà ta nhưng giờ nó đang ở đây, hấn không muốn làm nó phải sợ, vì nó hấn sẽ bỏ qua.

Hấn đưa nó vào bếp, nơi có một bàn tiệc sẵn sàng đang chào đón. Hấn kéo ghế cho nó ngồi và ngồi xuống bên cạnh, đối diện, ba hấn và bà ta đã ngồi đó. Bữa ăn bắt đầu, ba hấn hỏi nó khá nhiều vấn đề, hấn dự tính được chuyện này nên đã giúp nó học thuộc tất cả các câu trả lời. Suốt bữa ăn, hấn quan tâm nó như một người bạn trai thật sự, hấn gấp thức ăn vào chén nó khá nhiều, không chỉ hấn mà ba và bà ta cũng thế, thân thiết như nó đã là cháu của nhà này. Nó thì ngây thơ nghĩ họ thật lòng, chỉ có hấn mới biết, họ tốt với nó vì nó là con của một chủ tịch hội đồng quản trị có tiếng, nếu như nó không phải, nếu như nó là con của một gia đình bình thường thì cách đối xử sẽ khác đi nhiều đấy!

- Anh Nhi này! Sau này về làm dâu thì con sẽ phải gọi dì là mẹ đấy nhé! - Bà ta cười thân thiện với nó, nhưng đó chẳng khác nào chọc tức hấn, mặt nạ hoàn hảo thật.

- Không! Anh Nhi sẽ không gọi bà là mẹ, KHÔNG BAO GIỜ!!! - Giọng hấn sắc, lạnh lùng, ba từ cuối hấn gần như hét lên. Hấn không kiềm được, nếu nó lấy hấn, người mà nó gọi là mẹ phải là mẹ hấn chứ không phải bà ta. Thấy nó giật mình vì hoảng sợ, ánh mắt hấn ngay lập tức dịu lại, gấp một miếng cá bỏ vào chén nó, hấn đổi giọng:

- Anh làm em sợ à? Xin lỗi nhé! - Hấn mỉm cười trấn an nó.

- Không sao đâu! - Nó cười đáp lại hấn, nụ cười của hấn làm nó thấy ổn hơn. Nhưng sao hấn lại nói thế với mẹ hấn nhỉ? Mẹ hấn cũng là một người rất tốt sao hấn lại làm thế nhỉ? Gia đình hấn đúng là khó hiểu.

- Trúc Du, nhà đang có khách đừng nói chuyện với mẹ mình bằng thái độ đó! - Ba hấn gắt nhẹ.

Lần này thì hấn không quát lên nữa, hấn không muốn khiến nó sợ hãi thêm nên không để lời của ba vào tai, vẫn ngồi ăn chứ không nghe thấy gì.

Khoảng thời gian sau đó im ắng và lạnh lẽo đến đáng sợ, tuy là có nói một vài chuyện nhưng nó cứ cảm thấy có điều bất ổn. Hấn cứ lơ đi lời nói của ba và mẹ hấn, họ hỏi gì hấn cũng đều xem như gió thoảng qua tai, không trả lời lấy một câu. Trông hấn lúc này lạnh lùng và thật vô cảm, nó nói chuyện với hấn, hấn trả lời, chén nó hết thức ăn, hấn gấp thêm, hấn hoạt động như một cỗ máy được lập trình sẵn.

Cuối cùng thì bữa ăn cũng kết thúc, đã gần 9 giờ, nó phải về thôi.

- Tối rồi, cháu xin phép hai bác cháu về ạ! - Nó lễ phép.

- Anh đưa em về! - Hấn nói rồi đứng lên đưa nó ra cửa.

Nó chạy nhanh ra xe hấn nên không biết trước khi rời khỏi, hấn quay lại và ném cho ba hấn một câu:

- Đừng bao giờ nói bà ta là mẹ tôi một lần nữa! - Hấn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn ba, sau đó quay lưng bỏ đi để lại hai con người trong căn phòng vẫn còn mùi lạnh lẽo.

#Trên xe hấn#

- Sao khi này anh lại vô lễ với mẹ và ba mình như thế? - Nó quay sang hỏi hấn.

- Người đàn ông đó không phải ba anh và ả đàn bà đó càng không phải mẹ anh! - Hấn gần từng tiếng, đôi mắt hấn bây giờ chỉ còn màu đen ảm đạm.

- Mẹ và ba anh cũng rất tốt mà. Sao anh ghét họ vậy? - Nó tò mò.

- Họ không tốt như em nghĩ đâu! Đó không phải bộ mặt thật sự, đó chỉ là chiếc mặt nạ nhân tạo thôi! Còn nữa, anh không hề ghét họ, ANH HẬN HỌ!!! - Hấn nhấn mạnh ba từ cuối.

Nó không nói gì thêm, nó biết, nếu nó tiếp tục hỏi nhất định hấn sẽ nổi giận. Từ lúc đó, cả nó và hấn đều im lặng, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng của mình.

Xe hấn dừng lại trước nhà nó, nó mở cửa bước xuống, không quên quay lại mỉm cười:

- Anh về cẩn thận, ngủ ngon nhé!

- Ừm, ngủ ngon. - Hấn cười đáp lại nó. Nhìn nó vào nhà rồi hấn mới quay xe phóng đi.

Xem ra, lần ra mắt ba mẹ hắn không được suông sẻ cho lắm nhỉ?

6. Chương 6: Nhóc Con! Hôm Nay Chúng Ta Sẽ Hẹn Hò

#Trong phòng nó#

Hôm nay là chủ nhật, ngày mà nó thích nhất, vì sao ư? Vì chủ nhật là ngày duy nhất nó được ngủ nướng.

Nó đang cuộn mình trong cái chăn dày, trông nó chẳng khác nào con nhộng cả. Nhưng mà khi ngủ nó xinh lắm nha! Những tia nắng tinh nghịch nhảy múa trên khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng ngần của nó, mấy cơn gió dịu dàng thổi vào mái tóc, khiến những sợi tóc bé nhỏ bay nhẹ nhẹ. Khung cảnh đang hết sức yên bình và đẹp đẽ thì...

Oh my pretty pretty boy I love you

Like I never ever loved no one before you

Pretty pretty boy of mine

Just tell me you love me too

Oh my pretty pretty boy

I need you

Oh my pretty pretty boy I do

Let me inside

Make me stay right beside you...

Chuông điện thoại của nó reo lên, nó khẽ trở mình. " Đáng ghét!!! Ai lại đáng ghét thế không biết. Lựa ngay ngày người ta ngủ nướng lại gọi, phá giấc ngủ của người ta. Dù là ai thì ta cũng ước i chết đi. " Vừa đưa tay tìm điện thoại nó vừa lẩm bẩm rửa cái người nhẵn tâm phá giấc ngủ của nó. Nhìn vào màn hình điện thoại nó nhăn mặt, ra vẻ khổ sở. Thật là, từ khi nó chấp nhận làm bạn gái hắn, lúc nào người phá rối nó cũng là hắn. Hôm qua là ra mắt ba mẹ hắn, hôm nay còn là gì nữa đây? Nó nhăn nhó nghe rồi đưa điện thoại lên tai.

- Nhóc con! Dậy chưa??? - Hắn nói với giọng điệu vui vẻ, khác hẳn hôm qua.

- Đáng lý là chưa, nhưng lại bị tên đáng ghét như anh phá rối đây! - Nó hét lên trong điện thoại.

- Thôi nào! Nói chuyện qua điện thoại mà em cũng công kích tai anh là sao??? - Hắn đưa điện thoại ra xa rồi nói.

- Em thích thế đấy! Ai bảo phá giấc ngủ của em. - Nó bĩu môi.

- Rồi, anh xin lỗi, được chưa? Nhưng mà em lười quá đấy! Giờ này vẫn còn ngủ. - Hắn cười châm chọc nó.

- Em thế đấy, anh cảm à? - Nó hỏi.

- Không, anh không có gan làm đâu. - Hắn lại cười.

- Biết thế là tốt! Mà anh gọi cho em có việc gì thế? - Nó muốn biết rắc rối gì sẽ đến với mình.

- Nhóc con! Hôm nay chúng ta sẽ hẹn hò. - Hắn phấn khởi nói.

- Hẹn hò??? - Nó hỏi lại.

- Ừ! Hẹn hò. - Hắn khẳng định.

- Tại sao lại phải hẹn hò chứ? - Không để nó ngủ với lý do hẹn hò, kì cục.

- Tại vì chúng ta đang là một đôi đấy! Chưa hết, trong điều khoản thứ 4 có ghi là anh có quyền hẹn hò với em. - Hấn nhắc.

- Được rồi! 30 phút nữa đến đón em. - Nó miễn cưỡng chấp nhận rồi cúp máy.

Nó rời giường và bắt đầu chuẩn bị. Hôm qua nó là một cô gái xinh đẹp thì hôm nay sẽ là một người dễ thương và pha chút quậy phá. Nó cột cao tóc, chải mái xéo, nó chọn ình một cái quần ngắn màu đen, áo thun trắng có áo khoác ngoài đen. Trang điểm nhẹ, xịt tí nước hoa và mang một đôi cao gót màu đen. Trông nó cá tính và không kém phần kute. 30 phút trôi qua nhanh chóng, chiếc xe BMW đang dừng trước cổng nhà nó.

Nó chạy xuống, vừa mở cửa thì cái khuôn mặt đáng ghét đã mỉm cười vui vẻ nhìn nó. Trời ạ, mới sáng sớm đã dựng hàng rồi! Không ngờ style của nó lại giống style của hấn. Hấn mặc quần jean bó đen, áo thun trắng có áo khoác ngoài màu đen, giày bata cổ cao cũng là màu đen. Thấy quen không? Quá quen chứ gì, trang phục đen trắng chẳng phải là thứ nó đang mặc sao? Nhưng hôm nay thì hấn trông đẹp trai hơn ngày hôm qua đấy! Hôm qua là mái xéo, hôm nay lại vuốt bờm ngựa, hấn định giết hết mấy cô gái nhìn thấy hấn sao?

Hấn cười, mở cửa cho nó lên xe, rồi rồ ga phóng đi.

-Em muốn đi đâu? - Hấn quay sang nó.

- Theo ý anh đi. - Nó chưa từng hẹn hò, hấn hỏi nó thì nó biết trả lời sao chứ.

Hấn không nói gì nữa, nhìn về phía trước, tập trung lái xe. Hấn dừng xe lại trước một công viên giải trí, nó tròn mắt ngạc nhiên, không phải vì lần đầu tiên hẹn hò mà hấn lại đưa nó tới đây mà là vì con người như hấn cũng có thể chơi mấy trò ở đây sao???

Hấn lôi nó xuống xe, ngó quanh một lát, hấn chạy đi, lát sau quay lại.

- Mình chơi tàu lượn siêu tốc nha! - Hấn đưa hai cái vé lên.

- Ủhm. - Nó miễn cưỡng gật đầu.

Hấn đưa nó lên tàu, thắt dây an toàn cho nó rồi nắm tay nó.

- Lát nữa, nếu sợ quá thì nắm chặt tay anh nhé! - Hấn cười.

Nó khẽ gật đầu, đôi má ửng hồng, nó cảm nhận được hơi ấm từ tay hấn đang truyền sang nó. Tàu lượn bắt đầu di chuyển, nó chưa đếm đến ba nữa thì tàu phóng thẳng xuống phía dưới, chẳng ai ngồi trên tàu mà không la hét trừ hấn và nó. Nó cắn chặt môi không để nỗi sợ thoát ra ngoài, còn hấn, hấn ngồi bình thản nhìn xung quanh không chút phản ứng. Bàn tay nó vô thức nắm chặt lấy đôi tay mạnh mẽ của hấn, bất chợt, hấn nhìn sang nó, ánh mắt hấn thoáng vẻ lo lắng, hấn ngồi gần nó hơn, choàng tay qua vai nó, vỗ nhẹ. Nó cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ hấn, từ từ mở mắt, nó liếc nhìn chung quanh, không hiểu sao nỗi sợ như tan biến, nó cảm thấy an toàn hơn bao giờ hết, vì sao ư? Vì cạnh nó, luôn luôn có một người sẵn sàng bên cạnh khi nó cần nhất, là ai nhỉ? Không sai, là hấn đấy! Dừng lại rồi, mừng chết được, tim nó đang nhảy tứ tung trong lồng ngực này.

Hấn kéo nó đến quầy, lấy hai lon coca, đưa cho nó một lon, rồi nhìn nó quan tâm:

- Khi này sợ lắm à?

- Ủ! Sợ lắm. - Nó trả lời nhưng nó chợt bất động. Hàng trăm đôi mắt đầy ám khí đang nhìn nó. Trời ạ! Hấn có sức hút quá mà, hầu như tất cả các cô gái ở đây đều mê hấn, vậy mà hấn lại quan tâm nó, thật là đau khổ mà.

Hấn không hề chú ý đến mấy thứ đó, đưa đôi mắt ngó quanh, hấn khều vai nó:

- Vào đó đi! - Hấn thích thú kêu lên.

Nó nhìn theo tay hấn. Chúa ơi, vừa mới thoát khỏi cái tàu lượn kia giờ hấn lại bảo nó vào nhà ma, hấn muốn tìm nó có vấn đề để nó đi sớm cho hấn yêu con khác à? Chưa kịp để nó trả lời hấn đã đi mua vé và lôi nó vào đó luôn.

Nó và hấn chậm rãi bước đi, tiếng nhạc ma quái rờn rợn vang lên làm nó khẽ rùng mình, hấn vẫn như khi nãy, bình thản đến lạ, xem ra ngoài vui, buồn thì hấn chẳng còn cảm xúc nào khác. Mấy hình ảnh kinh khủng cứ từ từ diễn ra làm nó sợ hãi, rồi một bàn tay nắm lấy cổ chân nó. Nó giật bản mình, quay sang ôm chầm lấy hấn. Khoan, nó đang ôm hấn à? Chết rồi, đã ôm thì thôi đi, người chủ động lại là nó, kiểu này thì nó phải làm sao? Buông tay khỏi người hấn, nó quay đi, bỏ chạy một mạch.

Ra khỏi đó, mặt nó đỏ như cà chua chín, nhìn chằm chằm xuống đất. Nó đã ngượng, vậy mà hấn đứng kế bên cứ cười khùng khục làm nó càng ngượng hơn, chỉ muốn tìm cái khe nào chui xuống.

- Về thôi! - Nó ném cho hấn một câu rồi bước đi.

Trên đường về, nó thì không ngừng đỏ mặt và hấn thì không thể ngừng cười. Hai con người, hai cảm xúc khác nhau, nhưng hai trái tim lại đang cùng chung nhịp đập.

7. Chương 7: Hoàng Tử Thứ Hai Xuất Hiện

Nó đang yên vị trên chiếc BMW của hấn, từ hôm nay người đưa nó đến trường sẽ là hấn, cách đây 10 phút hấn đã tuyên bố điều đó. Xe hấn dừng trước cổng trường nghẹt người và những tiếng la hét vang trời, nó thò đầu ra ngoài tò mò:

- Có chuyện gì thế nhỉ?

- Có lẽ là nàng công chúa hoặc vị hoàng tử nào vừa chuyển đến. - Hấn trả lời.

- Sao anh biết? - Nó quay sang hấn.

- Khi anh chuyển đến trường này khung cảnh y hệt thế! - Hấn nhún vai đáp.

Nó gật đầu:

- Ủhm, vào thôi!

Nó vừa nói hấn liền lái xe vào bãi đỗ của trường. Hấn mở cửa cho nó, nắm tay nó bước vào trường. Tuy là có người mới vào, nhưng khi nửa bước chân hấn vừa vào trường thì hàng loạt nữ sinh đều quay sang hò hét:

- AAA!!! Prince Trúc Du kìa! Anh ấy đẹp trai quá!!!! - Nữ sinh 1

- Prince! Prince! Em yêu anh!!! - Nữ sinh 2

- O! Sao anh lại nắm tay Anh Nhi thế? Họ đang yêu nhau à? - Nữ sinh 3

- Sao lại thế? Không được đâu!! - Một đám nữ sinh la lên

- Đồng ý! Không cho hotgirl Anh Nhi yêu Prince đâu!! - Bọn nam sinh hùa vào.

Và hàng ngàn câu khác cứ quay vòng quanh nó, nhức đầu chết đi được. Hấn cũng cảm thấy không vui nên kéo nó rời khỏi chỗ đó.

Hôm nay vì có học sinh mới đến nên trường cho học sinh tập hợp để giới thiệu. Thầy hiệu trưởng đi trước, phía sau có một anh chàng rất đẹp trai bước theo, đám nữ sinh vừa nhìn thấy lại hò hét, đương nhiên không phải tất cả, vì sao ư? Vì dù có một trăm anh chàng đẹp như thế vào trường thì người đẹp trai nhất vẫn là Nam Trúc Du. Theo nó biết, ngày đầu tiên Trúc Du bước vào trường này thì toàn bộ hotboy đều bị hạ bệ, tất cả nữ sinh trường này đề đổ trước hấn vô điều kiện.

- Đây là Trần Nhật Lâm, bạn ấy vừa chuyển đến, các em nên giúp đỡ bạn ấy. - Hiệu trưởng giới thiệu.

- Vâng ạ! - Nữ sinh trường hét lớn.

- Chỉ có vậy thôi! Các em về lớp. - Thầy kết thúc.

Sân trường vắng dần, tất cả đều đã ở trên lớp học. Nó ngồi trong lớp, bây giờ là tiết tự học, nó chẳng có gì để làm, đeo headphone, bật bài nhạc yêu thích lên nghe, nó nằm xuống bàn, chớp mắt một chút.

#Cùng lúc đó, tại lớp hần#

Hần ngồi ở bàn học cuối lớp, mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đặn, hần ngủ. Ngày nào vào lớp cũng thế, mấy đứa con gái lấy điện thoại chụp hình hần lúc ngủ, mấy thằng con trai thì ngồi đọc sách, không gian khá yên tĩnh.

- Học sinh, nghiêm! - Lớp trưởng lên tiếng.

Cả lớp đều đứng dậy, trừ một người, là hần đấy. Cô chủ nhiệm vào lớp, theo sau cô là hotboy Nhật Lâm, cô ra hiệu cho học sinh ngồi xuống:

- Nhật Lâm sẽ học ở lớp ta. - Cô quay sang Nhật Lâm - Em muốn nói gì không?

- Mình là Nhật Lâm, rất vui vì được gặp các bạn. - Lâm mỉm cười và nữ sinh lớp đều té ghế rầm rầm.

Hần ngẩng đầu lên nhìn học sinh mới rồi lại nằm xuống ngủ tiếp.

- Em muốn ngồi đâu? - Cô giáo nhìn Lâm.

- Kia ạ. - Lâm chỉ vào cái bàn cạnh hần.

- Ở đó à? - Cô e ngại nhìn Lâm, cả lớp cũng thế, cái lớp này quá rõ hần, không ai dám ngồi gần hần, hần lạnh lùng với mọi người, hần chỉ cười với một người duy nhất, đó là Vương Anh Nhi.

- Vâng! - Lâm trả lời rồi đi xuống, kéo ghế ngồi cạnh hần.

Nói là ngủ chứ hần vẫn cảm nhận được có người vừa ngồi cạnh mình, hần mở mắt, quét ánh mắt lạnh lùng qua người Lâm, hần gần giọng:

- Đi chỗ khác!

- Tại sao? Chỗ này trống, mình có thể ngồi. - Lâm nhìn hần.

- Ngồi đâu thì tùy, nhưng ở đây thì không! - Hần nhấn mạnh.

- Không đi! - Lâm cãi.

- Được thôi! - Hần cười nửa miệng và rồi....

< rầm=“”>

Lâm đang yên vị dưới đất, cách đây một giây, hần đã đập mạnh vào ghế Lâm khiến anh té xuống đất, trong mắt hần, không ai có thể cãi lại lời hần nói.

- Cậu thật thô lỗ! - Lâm tức giận. Đứng lên, Lâm cầm cặp, bước tới ngồi xuống cái bàn gần đó.

Lâm vừa đi, hần lại nhắm mắt, tiếp tục giấc ngủ. Trong buổi học, Lâm luôn để ý đến hần, hần ngủ suốt, chưa một lần Lâm thấy hần viết bài hay nghe giảng, trong suy nghĩ của anh, chắc chắn hần là học sinh tệ nhất lớp. Cả lớp nộp tập cho cô kiểm tra, đang kiểm thì cô ngược lên nhìn hần, mỉm cười hài lòng:

- Trúc Du, bài đầy đủ, tất cả đều đúng.

Gì chứ? Lâm không còn tin vào tai mình nữa, cô nói hần làm đúng tất cả bài tập, nhưng từ khi bắt đầu đến kết thúc hần chỉ ngủ thôi mà.

Cô giáo phát tập ra, cô viết lên bảng một bài toán nâng cao, sau mỗi tiết toán, đều có bài nâng cao. Cả lớp ngồi yên suy nghĩ, dù đây là lớp chuyên nhưng bài cô cho, số phần trăm học sinh làm được chỉ có 10%. Bài hôm nay thật sự quá khó, Nhật Lâm chưa từng gặp bài nào khó thế nên anh cũng phải suy nghĩ rất nhiều nhưng vẫn không có kết quả. Khi tất cả đang cố gắng tận dụng hết IQ để suy nghĩ thì hần chỉ cần 1 phút và sau đó lên bảng viết bài giải. Kết thúc, hần vứt cục phấn xuống đất, trở về chỗ ngồi. Cô giáo nhìn qua bài làm của hần, gật đầu vui vẻ:

- Kết quả chính xác, cách giải độc đáo, Trúc Du, cô rất tự hào khi có một học sinh như em.

Cả lớp thán phục nhìn hấn, bài toán này khi cô giáo ra đề cũng phải mất cả tiếng để nghĩ vậy mà trong một phút, hấn đã giải được dù trong lớp, một lời giảng bài hấn cũng không thèm nghe. Riêng Nhật Lâm, anh đang đứng hình, khi anh đi học, anh luôn là học sinh giỏi nhất, thông minh nhất của trường, vậy mà giờ đây, anh lại bị lu mờ bởi kẻ khác, nỗi nhục này đúng là quá lớn.

#Ra chơi#

Hấn vui vẻ chạy nhanh xuống lớp nó. Vừa thấy hình dáng nhỏ nhắn của nó ra khỏi lớp, hấn đã bay lại chắn trước mặt nó:

- Nhóc con! Đi ăn thôi! - Hấn nói rồi kéo nó xuống căn tin trước hàng trăm con mắt ngạc nhiên.

- Ăn gì nào? Anh mua cho. - Hấn cười với nó.

- Một cái hamburger và một sting dâu. - Nó cười lại.

Hấn chạy vào khu bán thức ăn, tất nhiên là cả khu náo loạn, vị hoàng tử giá lâm mà. Đây là lần đầu tiên hấn tự đi mua thức ăn, trước đây chỉ có người khác mua cho hấn ăn thôi.

Lúc đó, nó đang ngồi chờ hấn, dạo này, nó thấy hấn sao sao ý, hấn cứ nhìn nó mà cười suốt, không lẽ thần kinh hấn có vấn đề à? Nó ngồi đơng đưa chân suy nghĩ, khuôn mặt nó lúc này dễ thương vô cùng và nó đâu biết, về dễ thương đó đã thu hút một ánh nhìn về phía nó. Phải, có một đôi mắt đang ngắm nhìn nó, khóe môi người đó bất giác mỉm cười. Nhật Lâm đang ngắm một cô bé, đúng, đôi mắt lẫn khóe môi đều là của Nhật Lâm, khi đặt chân vào căn tin thì cô bé đã thu hút anh rồi! Anh tiến lại chỗ nó đang ngồi, mỉm cười:

- Chào em! Em tên gì vậy?

Nó ngẩng đầu nhìn lên, trước mặt nó là một khuôn mặt rất có sức quyến rũ. Mắt nâu, ấm áp xen một chút vui vẻ, mũi cao, gọn, mái tóc bồng bênh bay nhẹ theo gió, nước da hơi ngăm, mạnh mẽ, tóm gọn lại là đẹp trai. Nó thấy hơi quen quen, hình như là anh chàng vừa chuyển đến, anh ta tên gì nhỉ?

- Tôi tên Vương Anh Nhi, còn anh?

Câu nói nhẹ nhàng của nó làm anh hơi khựng lại, chẳng phải sáng nay hiệu trưởng đã giới thiệu tên anh rồi sao? Nó không nhớ, nghĩa là nó không hề chú ý đến anh, nghĩa là trong mắt nó anh không hề hiện diện, nhói nhưng anh vẫn cố nở nụ cười:

- Anh tên Trần Nhật Lâm.

- Ô! Anh Nhật Lâm, phiền anh đi chỗ khác được không? - Hấn từ đâu đi tới xen vào. Đặt hai khay thức ăn xuống bàn, hấn quay sang nó:

- Lúc bạn trai đi vắng không được nói chuyện với người khác đâu đấy!

- Là anh ta bắt chuyện với em mà! - Nó cãi hấn.

- Ô, vậy à, xin lỗi em nhé! - Hấn quay sang Lâm. - Anh Lâm này, anh đừng có quấy nhiễu bạn gái của người khác thế, không hay đâu.

Lâm tròn mắt nhìn nó và hấn, hấn nói nó là bạn gái hấn, người làm anh rung động đã có bạn trai rồi. Đau, đó là tất cả những gì anh cảm nhận được.

- Tôi không phiền hai người nữa. - Sắc mặt tối sầm, Lâm quay đi.

Phía sau Lâm, hấn với nó cười vui vẻ, cùng nhau ăn trưa, cùng nhau chìm ngập trong niềm vui, bỏ mặc một người mang trái tim đang đau chạy đi về nơi nào đó.

8. Chương 8: Buổi Đi Chơi Ba Người

#Tại trường#

- Tất cả chú ý! Cuối tuần này trường chúng ta sẽ tổ chức đi Đà Lạt. Chúng ta sẽ ở đó trong 1 tuần. - Hiệu trưởng thông báo.

- Yeah! - Không hên trước, cả trường đều đồng loạt hét lên.

- Vậy tất cả sẽ đi chứ? - Hiệu trưởng hỏi.

- Đương nhiên rồi ạ! - Lại đồng thanh lần nữa.

- Tốt! Các em lên lớp. - Thầy kết thúc.

Sân trường tản dần, học sinh đều đã lên lớp.

#Tại lớp nó#

Lớp nhao nhao như cái chợ, ồn ào không tả nổi, nó phải bịt tai lại để tránh những tiếng ồn. Điện thoại nó chợt sáng lên: " Có đi chơi không? " - Tin nhắn từ hấn. " Có " - Nó trả lời, 1 phút sau đó: " Vậy anh sẽ đi cùng em. ". " Ủhm, em cũng muốn thế! " - Nó nhắn lại. Nó đâu biết, tin nhắn vừa chuyển đi đã có người nhảy cẫng lên vì hạnh phúc, phải, người đó là hấn, chỉ cần câu nói đó của nó thì con tim này của hấn đã vui lắm rồi!

Trái ngược với nó và hấn, Nhật Lâm ngồi dựa đầu vào cửa sổ, ngắm những tia nắng nhẹ nhàng bay nhảy mà tâm trạng buồn vô kể. Nhìn thấy hấn vui vẻ, tâm trạng anh còn pha thêm tức giận, bỗng một ý nghĩ nảy lên trong đầu, anh phải hỏi rõ Anh Nhi. Anh muốn chắc chắn nó có phải của hấn và anh muốn biết phải chăng anh vẫn còn cơ hội???

#Cuối tuần, tại trường#

Những chiếc xe du lịch sang trọng xếp dọc thành từng hàng, vì cả trường cùng đi nên có tới 60 xe. Hấn, nó và Nhật Lâm đi xe số 1. Là đi chơi nên học sinh được ăn mặc tự do. Hấn chải tóc mái xéo, mặc một chiếc áo thun trắng và khoác thêm áo ngoài xanh da trời, quần jean bó màu trắng và giày Nike màu đen, trông cực kool. Nó cũng không chịu thua, buộc tóc cao, chừa mái xéo, mặc chiếc áo cánh dơi màu hồng và jean ngắn màu trắng, trang điểm thật nhẹ, mang đôi bata màu hồng pha trắng, style của nó cực kute xen thêm tí quậy phá. Còn Nhật Lâm, anh mặc chiếc áo sơ mi đen, jean trắng, giày cổ cao trắng đen, vuốt bờm ngựa kool ko kém hấn. Bộ ba vừa đặt chân lên xe lập tức cái xe như muốn nổ tung vì tiếng hò hét.

Hấn và nó ngồi cạnh nhau, hấn ngồi cạnh cửa sổ còn nó ngồi ngoài. Nhật Lâm lặng lẽ ngồi phía sau, nhìn hấn với nó cười nói vui vẻ. Sau một hồi náo loạn, nó mệt mỏi ngồi xuống ghế, đường vẫn còn dài, có lẽ nên tranh thủ ngủ một chút, nó nhắm mắt lại và dần chìm vào mộng mị.

< bịch=" ">

Đầu nó rơi xuống vai hấn, hấn mở mắt nhìn sang bên cạnh, một khuôn mặt đáng yêu đang ngủ trên bờ vai hấn, khóe môi cong lên thành một đường hoàn hảo, hấn véo mũi nó rồi hôn nhẹ lên trán nó yêu thương. Xoa nhẹ đầu, hấn lại ngược mắt nhìn khung cảnh qua cửa sổ, hấn nào biết, tất cả hành động của hấn này giờ đã có người nhìn thấy tất cả. Trái tim người đó khẽ nhói lên, người đó ước gì được là chàng trai ngồi cạnh nó, chỉ vậy thôi thì đã hạnh phúc biết bao. Thở dài, người đó tự đầu vào cửa sổ thả tâm hồn bay theo gió ngoài kia.

- Nhóc con! Dậy đi, đến nơi rồi! - Một giọng nói ấm áp gọi nó.

- Ủhm.... - Nó lười biếng nhẹ mở đôi mắt. Khuôn mặt phóng đại của hấn hiện diện trước nó. - Đến rồi à? - Nó hỏi dù biết là dư thừa.

- Ủ! Đến rồi! Dậy đi! - Hấn cười.

Hấn lôi nó xuống xe, lấy hành lý xong, tất cả ba lô hấn đều xách, nó có ý muốn giúp nhưng hấn không cho, nó cũng chẳng biết hấn bị gì mà lại tốt đột xuất thế?

Cả trường đến khách sạn, mỗi phòng 4 người, nó ở cùng với ba cô bạn cùng lớp, còn hấn thì ở chung với Nhật Lâm và 2 người nữa. Tuy một phòng tận 4 người nhưng trường phải thuê luôn hai cái khách sạn vì dân số không ít. Mọi người đều thay quần áo nghỉ ngơi sau một chặng đường dài mệt mỏi. Duy chỉ có phòng hấn là không thể ổn thỏa, vì sao? Vì trong căn phòng đó có đại hoàng tử cao quý Nam Trúc Du.

- Tôi chỉ nằm một mình thôi! - Hấn nói.
- Phòng chỉ có 2 giường, cậu nằm riêng thì chúng tôi phải làm sao? - Lâm cãi.
- Kệ các cậu. - Hấn thông thả.
- Thật quá đáng! Không thể làm theo cậu! - Lâm tức giận.
- Không thể cũng phải làm! - Hấn quát.
- Không làm! - Lâm cãi lại. - Cậu phải nằm cùng ai đó trong ba chúng tôi.

Cuộc tranh luận cứ thế tiếp tục nhưng cuối cùng hấn vẫn phải nằm cùng giường với Lâm. Thật ra, không phải hấn ngang ngược, chỉ là hấn muốn chọc tức Lâm thôi.

Trời tối dần, không khí cũng lạnh theo, mấy cơn gió thổi liên tục khiến nó khẽ rùng mình, bỗng một cái áo khoác rơi trên người nó, nó quay lại, hấn ở ngay phía sau:

- Mặc đi! Không lại bị cảm bây giờ.
- Nó mỉm cười, chiếc áo của hấn ấm hơn tất cả những chiếc áo nó từng mặc, không phải vì áo được làm từ chất liệu tốt mà là vì hơi ấm từ cơ thể hấn.

Cả trường đang ăn tối, đang thưởng thức bữa ăn thì...

- Anh Nhi! - Lâm gọi.
- Hửm? - Nó nhướn mày.
- Ra đây chút.

Nó đứng lên tiến lại chỗ Lâm đang đứng, Lâm quay sang nó:

- Em là bạn gái Trúc Du à?
- Vâng! Nhưng chỉ là giả thôi! - Nó thành thật.
- Giả? Tại sao phải làm vậy? - Lâm tò mò.
- Ba mẹ Trúc Du muốn anh ấy có người yêu nhưng anh ấy không thích nên nhờ em làm bạn gái giả trong ba tháng, sau ba tháng bọn em chỉ là bạn bè. - Nó trả lời.

Câu nói của nó như liều thuốc chữa trị cho trái tim của Lâm, vậy là anh vẫn có cơ hội? Vậy là anh vẫn có thể làm bạn trai nó? Trái tim anh nhảy căng lên vì hạnh phúc.

- Anh chỉ hỏi vậy thôi! Chào em nhé! - Anh vui vẻ bước đi để lại nó với những câu hỏi không có lời giải.

Ngày hôm đó trôi qua nhanh chóng. Bình minh đến, bầu trời hửng dần, cả trường đều đã thức giấc, hôm nay là ngày sinh hoạt tự do, học sinh có quyền đi chơi và làm những điều mình yêu thích. Vì thế, mới sáng sớm hấn đã bay qua phòng nó:

- Nhóc con! Đi chơi nha!
- Tất nhiên rồi! - Nó cười.
- Anh đi cùng được chứ? - Lâm xen vào.
- Được ạ! - Nó trả lời mà không để ý có một khuôn mặt đầy sát khí nhìn nó.
- Thế mình đi đâu? - Lâm hỏi.
- Thác Dambri. - Hấn trả lời rồi bước đi.

Hắn rất không vui, nó đâu biết, vì nó, hắn đã cho người sắp xếp tất cả, từ việc đặt trước chỗ đi chơi đến những thứ nhỏ nhặt nhất, hắn muốn nó vui, hắn muốn có giây phút tuyệt vời bên cạnh nó vậy mà giờ nó lại mang theo một người nữa. Hắn cực kì thất vọng!

Đến nơi, hắn dẫn nó tới chỗ đã đặt trước, đây là nơi tốt nhất, là nơi nhìn rõ vẻ đẹp của thác nhất, hắn đã chuẩn bị cho nó. Đúng như ý nghĩ của hắn, nó rất vui, nó cứ liên thoán suốt, điều đó làm hắn hài lòng. Đương nhiên là hắn không thể vui lâu vì sự quan tâm của Lâm dành cho nó. Cứ hễ nó và hắn đang vui vẻ thì Lâm lại chen vào làm hắn cụt hứng. Nhưng không sao, chỉ cần nó vui, với hắn vậy là đủ rồi!

Buổi đi chơi kết thúc nhanh chóng, trên đường về, nó cứ nói mãi, nó nói nhiều như là kiếp trước nó bị cầm vậy, hắn và Lâm nghe nó nói mà đầu óc quay mòng mòng, nhưng điều đó chứng tỏ nó đang vui, nên hai người con trai kia cũng mỉm cười theo nó.

9. Chương 9: Nhóc Con, Tôi Thừa Nhận! Tôi Yêu Em

Một tuần trôi qua nhanh chóng. Trường nó trở lại hoạt động bình thường.

#Lớp nó#

Nó ngán ngẩm nhìn chung quanh, mấy học sinh lớp nó đều gục hết rồi! Sau kì đi chơi thoải mái, trường nó lao vào học như điên, học để bù lại bài ột tuần nghỉ ngơi. Trừ nó và một vài đứa có sức chịu đựng giỏi thì tất cả đều bị hạ gục vì đồng bài tập nhiều không đếm nổi. Đứa nào cũng thức khuya làm bài, kết quả là mắt tui nó y như con panda. Trên bục, cô giáo vẫn giảng bài triền miên, không để ý chỉ còn vài đứa cố gắng chống cự, còn lại thì ngủ hết. Nó nghe mà cứ như không nghe, chữ vào tai này sang tai kia biến mất, chán nản vô cùng.

Điện thoại nó sáng đèn: " Chiều nay em rảnh không? " - Tin nhắn của hắn. " Có " - Nó trả lời, " Vậy chiều nay đi với anh một chút " - Hắn nhắn. " Được " - Nó gửi tin, rồi tắt máy.

Nhận được tin nhắn của nó, hắn mỉm cười, đứng lên, rời khỏi lớp. Hắn lên chiếc BMW mui trần nổi bật giữa bãi xe, rồ ga và phóng đi về phía căn biệt thự sang trọng. Dừng xe, hắn vào nhà, lên phòng, mở tủ, lấy ra một cái hộp màu tím nhạt, mở nắp hộp, hắn lấy trong đó ra một vật, vật đó lung linh dưới ánh nắng, vật đó đẹp đến ngạc nhiên, vì sao ư? Vì vật đó được điểm tô bởi tình yêu của hắn dành cho nó. Phải, hắn yêu nó. Hắn giận mình vì đã nhận ra điều này quá trễ, đáng lẽ hắn phải biết sớm hơn, hắn phải biết hắn yêu nó, yêu rất nhiều. Hắn rời nhà, lên xe và phóng đi.

Xe hắn dừng lại trước một nghĩa trang, xuống xe, lấy ra một bó hoa rực rỡ, hắn bước đến gần một ngôi mộ được xây bằng đá cẩm thạch, đó là ngôi mộ sang nhất, đẹp nhất ở đây, hắn đã xây nó, đó là mộ mẹ hắn. Đặt bó hoa xuống, hắn nhìn vào khung ảnh, đã hơn 4 năm rồi, hơn 4 năm mẹ hắn nằm đây, hơn 4 năm hắn độc bước trên con đường của mình, hơn 4 năm hắn sống trong hận thù, hơn 4 năm lẻ loi và chỉ đơn độc một mình.

- Mẹ ơi! Có lẽ hơn 4 năm qua mẹ đã rất buồn đúng không? Mẹ buồn khi thấy con trai mẹ như thế đúng không? - Giọng hắn nghẹn lại. - Nhưng mẹ yên tâm đi, từ bây giờ, con trai mẹ sẽ không vậy nữa đâu, con mẹ sẽ tìm inh một niềm vui, một niềm hạnh phúc, và đó là cô ấy. Mẹ biết không? Cô ấy đã làm khác con trai mẹ ngay lần đầu gặp mặt đấy! - Hắn cười nhưng nước mắt đã bắt đầu rơi. - Mẹ này! Mẹ từng nói với con, mỗi chàng trai có một thiên thần mang tình yêu đến cho họ, vậy cô ấy là thiên thần mang tình yêu đến sưởi ấm trái tim con phải không mẹ? Con làm điều này là đúng chứ? Mẹ sẽ ủng hộ con trai mẹ chứ? - Hắn đưa vật đó lên trước mặt. Hắn nhìn thấy mẹ như mỉm cười đồng ý, vậy là hắn đúng, hắn sẽ làm điều hắn cần làm, hắn cần giữ thiên thần của mình lại, nếu không sẽ bay đi mất.

- Mẹ yên tâm nhé! Một ngày không xa, con sẽ đưa tình yêu của con đến gặp mẹ, mẹ phải chúc phúc cho con đấy! - Hắn gạt nước mắt, mỉm cười, nụ cười thật sự.

Hắn cất vật đó vào túi áo, trở ra xe và phóng đi theo gió. Dừng xe trước trường, hắn chờ nó.

Một tiếng sau, cổng trường mở, Hình dáng nhỏ nhắn của nó xuất hiện, vui vẻ ra khỏi trường, ngó quanh, nó thấy hần, vội vàng chạy lại:

- Chờ lâu chưa?

- Không lâu! - Hần cười, với hần, chờ nó cả đời cũng không lâu. - Đi nhé!

Nó gật đầu rồi lên xe, hần rồ ga, chiếc xe lao đi. Đi chừng 30 phút, hần dừng lại, xuống xe, nắm tay nó, kéo nó đi. Không kịp nói gì nó đã mở to mắt vì ngạc nhiên. Trước mắt nó, một cánh đồng hoa lavender màu tím tuyệt đẹp hiện lên, loài hoa nó thích rực rỡ và đẹp lạ kì dưới ánh nắng hoàng hôn, hương thơm dịu dịu tỏa ra từ mỗi cành hoa làm nó dễ chịu.

- Đẹp quá! - Nó mỉm cười thích thú.

- Nếu em thích, em có thể xuống đó chơi. - Hần dịu dàng.

- Thật không? - Nó quay sang hần và nhảy cẫng lên khi nhận được cái gật đầu của hần.

Nó chạy xuống đồng hoa, những bông hoa nở rộ xinh đẹp, tỏa hương thơm theo mỗi bước nó đi, như đang nâng niu một công chúa. Nó cười, cúi người xuống ngửi hương thơm nhẹ nhàng tỏa ra từ những đóa hoa lavender. Hần nhìn nó mỉm cười, hần không sai mà còn rất đúng, nó đúng là thiên thần của hần, đến lúc bắt thiên thần rồi.

Hần chạy lại gần, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của nó, kéo nó chạy đi, nó chạy theo hần và rồi dừng lại, nó ngạc nhiên mở to mắt, giữa đồng hoa, những đóa lavender được trồng theo từng đường tạo thành dòng chữ " I LOVE YOU ". Dòng chữ mang màu tím, màu lãng mạn, dịu dàng nhưng mãnh liệt, chúng giống như tình yêu hần dành cho nó. Hần đã tự mình trồng những bông hoa này, chúng lớn lên từng ngày dưới sự chăm sóc của hần, giống như tình yêu của hần dành cho nó, ngày càng nhiều và không bao giờ ngừng lớn lên. Hần mở lòng bàn tay nó, để vào đó một vật sáng lung linh và đẹp đến ngạc nhiên, vật đó tượng trưng cho trái tim này của hần, trái tim yêu nó rất nhiều.

- Nhóc con, tôi thừa nhận! Tôi yêu em. - Hần nói bằng cảm xúc của mình.

- Anh yêu em???????? - Nó ngạc nhiên tột độ.

- Phải, anh yêu em, yêu nhiều lắm! Em làm người yêu anh nhé! - Hần nhìn nó.

- Em..... - Hần tỏ tình làm nó ngại ngần không biết nói sao.

- Không cần trả lời ngay đâu. Sợi dây chuyền này tượng trưng cho tình yêu của anh, khi nào em đồng ý thì hãy đeo nó nhé! - Hần cười dịu dàng.

- Vâng! Em sẽ giữ nó. - Nó cười lại.

Hần nắm tay nó đi dạo quanh đồng hoa, dưới ánh hoàng hôn, có hai con người, hai trái tim, một đã biết mình yêu và một vẫn chưa xác định được cảm xúc vẫn đang cùng chung nhịp đập.

#Tại phòng nó#

Nó ngắm sợi dây chuyền, mặt dây chuyền hình trái tim, viền màu trắng, bên trong là cả một trái tim bằng kim cương màu tím nhạt, trên trái tim được khắc chữ " Trúc Du " cực kì tinh xảo. Nó nhìn và thở dài. Liệu nó có yêu hần không? Trái tim này có phải đã thuộc về hần?

Đang bận rộn với các câu hỏi, điện thoại nó sáng đèn, có cuộc gọi, nó cầm cái iphone lên nhấn nút nghe:

- Alo! Ai vậy ạ?

- Nhật Lâm đây! Em rảnh không Anh Nhi? - Giọng Lâm vang lên.

- Rảnh ạ! - Nó trả lời, sao Lâm biết số nó nhỉ?

- Em đến quán cafe Angel Garden được không? Anh muốn gặp em chút.

- Được ạ! - Nó trả lời rồi cúp máy.

Thay quần áo xong, nó lên chiếc mercedes mui trần, rô ga và phóng đi. Chẳng bao lâu nó đã tới nơi, xe nó dừng lại trước quán cafe Angel Garden, nó chạy xe vào bãi, bước xuống rồi tiến vào trong. Lướt mắt xung quanh, nó tìm thấy Lâm ngồi trong góc quán, nó bước lại gần rồi ngồi xuống cái ghế đối diện anh.

- Chào anh.

- Em uống gì?

- Cam ép ạ.

Lâm kêu nước cho nó, cô phục vụ bưng nước ra, đặt xuống bàn. Nó cầm ly nước cam, đưa lên miệng:

- Anh muốn nói chuyện gì vậy ạ? - Nó hỏi.

- Anh... anh muốn nói... - Lâm ấp úng.

- Nói gì ạ? - Nó hỏi.

- Anh muốn nói... Anh yêu em! - Lâm đỏ mặt.

< phụt=" ">

Nó phun nước cam ra tứ tung, Lâm vừa tỏ tình với nó ư?

- Anh vừa nói gì vậy? - Nó hỏi lại.

- Anh nói anh yêu em, em làm bạn gái anh được không? - Lâm nhắc lại

Nó mở mắt lớn hết sức, nhưng cũng trả lời.

- Em cần suy nghĩ.

- Được! Nhưng đừng lâu quá nhé! - Lâm mỉm cười rồi đứng lên rồi khỏi không chú ý khuôn mặt nó biến sắc cực độ.

Trời ơi, trời ghét nó thì cứ nói, sao lại ghép nó vào hoàn cảnh này. Trong một ngày, cả hai chàng trai đều tỏ tình với nó, nó phải làm sao bây giờ đây??????????

10. Chương 10: Khi Hai Hoàng Tử Đối Đầu (Phần 1)

#Căn tin trường#

Nó ngồi ăn trưa, nói là ăn chứ nó chỉ nhìn chứ có nuốt được miếng nào đâu. Làm sao nó ăn nổi khi nghĩ tới cảnh phải đối mặt với Trúc Du và Nhật Lâm, chắc nó phải chui xuống đất luôn quá!!!

Đúng là ghét của nào trời trao của đó, mới nghĩ thôi mà nó đã thấy hấn đang tiến tới, Thần Chết đến bắt nó rồi!

- Nhóc con! Đang ăn trưa sao? Cho anh ăn cùng với. - Hấn cười.

Nó tròn mắt nhìn hấn, hấn tự nhiên như là lúc chưa tỏ tình với nó vậy, tuy thế, nó cũng cười đáp lại - Muốn thì tự mua ăn đi, đây là phần của em, không cho anh ăn cùng đâu. - Nó lè lưỡi trêu hấn.

Hấn và nó cùng bật cười vui vẻ, hấn xoa đầu nó, dịu dàng vuốt mái tóc dài mượt của nó. Đang trò chuyện thì....

- Anh Nhi, em đã suy nghĩ về việc làm bạn gái anh chưa? - Giọng Lâm vui vẻ.

Nó và hấn đứng hình, mắt hấn bất giác mở lớn, hấn vừa nghe thấy gì vậy? Nụ cười đông cứng trên môi nó, chết rồi! Kiểu này thì chết chắc, trời không thương nó.

- Cậu vừa nói gì? - Hấn gần giọng.

- Tôi hỏi Anh Nhi đã suy nghĩ về việc làm bạn gái tôi chưa? Liên quan gì cậu đâu mà hỏi. - Lâm vốn không ưa cái tên đáng ghét này.

- Anh Nhi! Chuyện này là sao? - Hấn nhìn nó.

- Anh ấy tỏ tình với em, nhưng em đang suy nghĩ. - Tự nhiên nó thấy có lỗi.

- Vậy em có nghĩ về lời tỏ tình của anh không? - Hấn hỏi.

- Tất nhiên là có, nhưng em vẫn chưa nghĩ xong.

- Cái gì? Cậu cũng tỏ tình với cô ấy. - Lâm ngạc nhiên.

- Không lẽ chỉ có mình cậu có quyền. - Hấn nhìn Lâm rồi nhìn sang nó. - Nếu em vẫn đang nghĩ thì cứ tiếp tục, anh sẽ chờ. Còn cậu, nếu muốn, hãy cạnh tranh công bằng với tôi. - Hấn nói mà không quay đầu lại.

- Được. Tôi tuyên bố: Từ hôm nay tôi và cậu sẽ đối đầu. - Lâm quay mặt đi.

Thế là xong! Họ đối đầu thì mùi bom đạn, hạt nhân, B52, nói tóm lại là chiến tranh sẽ bùng nổ khủng khiếp và dù kết quả là gì thì người thê thảm nhất sẽ là nó.

Chiều, trống đánh, cả lớp nó ủa ra ngoài nhưng tất cả cùng dừng lại và cùng hét lên, trước cửa lớp, hai bạch mã hoàng tử đứng đó, phong cách lịch lãm, nam tính khiến không ai thoát khỏi. Ai vui chứ nó thì cười không nổi, tự nhiên họ đến đây làm gì? Nó bước ra khỏi lớp với tâm trạng lo sợ, " Chạy trời không khỏi nắng " câu đó quá chính xác, nửa bước chân nó vừa ra khỏi cửa thì cả hai cùng tươi cười bước đến:

- Anh Nhi, anh đưa em về nha! - Lâm vui vẻ.

- Nhóc con! Em sẽ đi cùng anh đúng không? Ở điều 4 ấy. - Hấn cười gian tà.

Điều 4? Ý hấn là gì nhỉ? Nó không hiểu câu đó của hấn và rồi... A, nhớ rồi, ở điều 4 của hấn có ghi người đưa đón nó đi học là hấn, tên này nhớ dai thế, đã vậy còn dùng chuyện đó đe dọa nó. Phóng lao thì phải theo lao thôi, nó đành đi với hấn vậy.

- Xin lỗi anh Lâm nhé! Em sẽ về với anh Du. - Nó nói với Lâm rồi cùng hấn bỏ đi để lại một người đứng trong đơn độc.

Toàn bộ những gì diễn ra đều được thu vào mắt của một người, người đó cắn chặt môi tức giận, tay nắm thành quyền, đôi môi mấp máy một câu nói:

- Vương Anh Nhi, Trúc Du là của tao, mày phải trả giá.

#Trên xe hấn#

- Giờ này còn sớm, hay anh đưa em đi ăn kem nhé! - Hấn nhìn nó.

- Được đó, đi ăn kem đi! - Vừa nghe đến kem mắt nó đã sáng rõ.

Xe hấn dừng lại trước quán kem ICY, lái xe vào bãi, hấn kéo nó xuống xe, chọn một chỗ ngồi rồi đẩy cái thực đơn đến trước mặt nó:

- Ăn kem gì? Chọn đi.

Không thèm nhìn đến cái thực đơn, nó gọi cô phục vụ lại:

- Chị ơi, cho em một kem socola, một kem dâu và một kem cam, còn anh ăn gì?

Hấn trở mắt nhìn nó, không ngờ nó bé thế mà ăn nhiều vậy, hấn trả lời:

- Một kem bạc hà.

Khoảng 15 phút sau, cô phục vụ bưng bốn ly kem ra, nó ngồi ăn ngon lành, không để ý tới vẻ mặt của hấn, kêu kem là kêu vậy thôi chứ hấn có đựng đến đâu, hấn chỉ ngồi nhìn nó, lâu lâu lại khẽ mỉm cười làm dao lòng mấy cô nàng nhìn thấy.

Miệng nó dính một ít kem, hấn dịu dàng dùng khăn giấy thấm nhẹ, hành động nhỏ đó không hiểu sao lại làm trái tim của nó đập rộn ràng đến thế? Cả thân thể hình như không còn là của nó nữa, tay chân như

nhũn ra, không còn tí sức lực, đối diện với khuôn mặt đẹp đến động lòng người kia, bản thân nó càng không tự chủ hơn. ” Tim ơi, mày bình tĩnh lại nào, sao đập nhanh thế? ” Nó thầm nói với con tim bé nhỏ, lấy lại bình tĩnh, nó cúi xuống ăn, cố làm như bình thường. Cuối cùng cũng kết thúc, hấn đưa nó về nhà, chúc nó ngủ ngon rồi phóng xe đi.

#Sáng hôm sau, căn tin trường#

- Nhóc con! Em ăn sáng đi! - Hấn vừa nói vừa đặt một phần sandwich và coca xuống trước mặt nó.
 - Anh Nhi, ăn phần này đi. - Lâm cũng đặt trước mặt nó một phần súp bào ngư và một ly cam ép. - Nước cam tốt cho da lắm đấy! - Lâm cười.
 - Da cô ấy đẹp rồi không cần cái thứ nước ấy. - Hấn lườm Lâm.
 - Còn đỡ hơn thứ coca của cậu. - Lâm liếc lại.
 - Thứ coca của tôi thì sao? - Hấn quát.
 - Thì sao tự cậu biết lấy, nhưng cậu dựa vào cái gì mà quát lên. - Lâm quát lại.
 - Không dựa vào cái gì cả! Tôi thích thế đấy! Cậu cấm à? - Hấn quát lớn hơn.
 - Đồ ngang ngược! - Lâm gằn giọng.
 - Cậu nói ai ngang ngược? - Hấn nhướn mày hỏi.
 - Tôi nói cậu ấy! - Lâm chỉ thẳng vào hấn.
 - Đây thì ngang ngược! - Hấn quát rồi dấm mạnh vào mặt Lâm.
 - Dám đánh tôi à? - Lâm quay lại phản đòn.
 - Thôi! Hai người thôi ngay! - Nó hét lớn.
- Hai người con trai lập tức dừng lại, buông nhau ra, rồi tiến lại gần nó.
- Nhóc con, anh xin lỗi! - Hấn nhìn nó bằng ánh mắt cún con vô tội.
 - Anh Nhi, xin lỗi, đừng giận anh nữa! - Lâm cũng công kích nó bằng giọng điệu đáng thương.
- Trong tình huống này ngoài tha thứ thì nó còn biết làm gì nữa chứ! Haizz...
- Được rồi! Lần sau không cho hai người làm như vậy nữa! - Nó cốc nhẹ vào đầu hấn và Lâm.
 - Yes! Madam. - Đồng thanh.
 - Ai cho cậu bắt chước tôi. - Hấn quát.
 - Cậu mới là người bắt chước! - Lâm cãi.
 - Là cậu! - Hấn.
 - Không! Là cậu! - Lâm.
 - Thôi ngay! - Nó hét.

Ngay lập tức, hai con hổ hiếu chiến trở thành nai vàng thơ ngây hiền lành nhìn nó. Nó cũng bó tay với hai cái người này! Không hiểu sao cuộc đời nó lại gắn liền với hai con người đáng ghét đến nỗi dễ thương này. Thật là mệt mà!

Khung cảnh đó cũng được một người nhìn thấy, người đó nghiêng chặt răng dùng ánh mắt căm thù pha đau đớn nhìn ba người họ, một giọt nước mắt lăn trên má người đó, giọng nói nghẹn ngào:

- Trúc Du, sao anh lại yêu nó chứ? Em nhất định giành lại anh. - Người đó gạt nước mắt, quay mặt bỏ đi. Mặc kệ khung cảnh vui vẻ của ba người kia, người đó mang nỗi đau của mình đi xa để biến nó thành thù hận và chờ đợi một cơ hội trả thù.

11. Chương 11: Khi Hai Hoàng Tử Đối Đầu (Phần 2)

#Ra chơi#

Nó ngồi ăn trưa cùng hấn và Lâm, vì là không khí ba người nên nó không tốt lắm, tuy không ai nói gì nhưng nó cảm nhận được hai con người ngồi cạnh nó đang lườm liếc nhau muốn cháy cả mắt. Không đấu võ miệng thì đấu võ mắt, hai cái người này không hòa thuận cho nó nhờ được à? Muốn đấu thì ra giữa sân ôm nhau đấu đi, tự nhiên đấu nhau mà nhét nó vào giữa làm gì?

- Khụ... khụ... khụ... - Nó ho sặc sụa, cũng tại lo nhìn hai cái người này nên nó mới bị thế. Đáng ghét!!! Đáng ghét!!!

- Nhóc con/Anh Nhi, uống nước đi! - Đồng thanh tập 1.

- Đừng có nói theo tôi! - Đồng thanh tập 2.

- Đừng bắt chước tôi nữa! - Đồng thanh tập 3.

Lại nữa rồi, sao hai cái người này không hòa bình được hơn 5 phút nhỉ? Nó ho nhiều vậy mà hai người bọn họ vẫn có thể gây nhau à? Đợi họ đưa ly nước chắc nó chết vì sặc mất thôi!

- Cả hai dừng lại cho em! - Nó quát.

Lập tức hai anh chàng im lặng, rưng rưng nhìn nó, hấn lại dùng khuôn mặt đẹp trai cộng đôi mắt cúm con tội nghiệp làm nó lay động, Lâm thì lại dùng giọng nói đáng thương cộng khuôn mặt hối hận làm nó dao lòng. Nó đầu hàng, nó thua, đừng có công kích nó kiểu này nữa.

- Hai người ấy, cứ gây nhau xong lại xin lỗi, con nít như thế từ khi nào vậy hả? - Nó đánh vào vai Lâm rồi lại cốc vào đầu hấn.

- Đau! Sao em cốc anh như thế? Em chẳng thương bạn trai em gì cả! - Hấn ôm đầu, nhăn mặt.

- Phải đấy! Em là con gái không nên bạo lực như vậy! - Lâm thêm vào.

- Bạn trai em hư thì em phải cốc. - Nó chỉ vào trán hấn. - Còn anh, em bạo lực thế đấy! Ai bảo em nói mãi không nghe. - Nó quay sang Lâm. - Mà hai người hay nhỉ? Gây nhau suốt ngày, đến khi bị mắng thì hùa vào đả đảo em.

- Là cậu hùa đấy! - Hấn chỉ vào mặt Lâm.

- Là cậu chứ! - Lâm cãi.

- Không! Là cậu. - Hấn.

- Là cậu! - Lâm.

- Im lặng! - Nó đánh cả hai. - Vừa nói xong lại tiếp tục gây nhau, không cho hai người gây nữa. Nhặt Lâm, anh sang bàn bên phải ngồi, còn Trúc Du, anh sang bàn bên trái, không cho ai ngồi gần em cả. Nhanh, mau và lập tức! - Nó ra lệnh.

Lệnh ban rồi thì còn nói gì được nữa, Lâm cầm khay thức ăn của mình đi, hấn cũng ôm phần ăn của mình rời khỏi. Hai người ngồi hai góc trông cực kì tội nghiệp, hấn thì nhìn như con cúm nhỏ vừa bị chủ mắng, đôi mắt long lanh ươn ướt sắp khóc. Lâm thì như con chim nhỏ mắc mưa, ánh mắt buồn vô cùng. Nó thương lắm nhưng ai bảo, tự làm tự chịu, cứ dễ dãi rồi lại không biết sợ là gì. Lần này nó phải phạt.

#Tại phòng nó#

Nó mệt muốn ngất luôn, không mệt vì bài tập mà lại mệt vì hai cái tên đáng ghét kia, mới đầu nó thấy Lâm hiền lành nên nó nghĩ Lâm dễ mến nhưng không hiểu sao khi Lâm gây với hấn, nó lại cảm thấy Lâm đáng ghét không kém gì hấn.

Nó mở tủ định lấy ipad chơi game cho khuây khỏa thì ánh mắt nó lại chợt để ý tới sợi dây chuyền của hấn. Cầm sợi dây chuyền lên, nó ngắm thật kĩ, những ngón tay thon thả lướt ngang chữ " Trúc Du " trên mặt dây. Nó phải làm sao đây? Tuy nói là suy nghĩ nhưng đó cũng chỉ là kẻ hoán binh, không thể để lâu được. Nó không thể xác định nỗi cảm xúc của mình, cuối cùng nó yêu ai? Nó yêu hấn hay yêu Nhật Lâm, hay là nó không yêu ai cả, trái tim nó vẫn trống không. Rốt cuộc tìm mình có chủ chưa nó cũng không biết, mình có yêu chưa nó cũng không biết, thì làm sao nó có thể trả lời câu hỏi nó yêu ai?

Nhắm mắt, nó muốn ngủ, nếu nó không thể trả lời thì hãy để thời gian giúp nó.

#Sáng hôm sau, tại trường#

Bây giờ là giờ tập thể dục, hôm nay lớp nó học bơi, mọi người đang chuẩn bị.

Hồ bơi trường nó đặt cạnh sân bóng rổ, và thật éo le, giờ này lớp hấn đang học bóng rổ. Từ chỗ lớp nó học có thể nhìn ra sân bóng và tất nhiên, không nữ sinh nào có thể bỏ qua cảnh đại hoàng tử Nam Trúc Du chơi bóng.

Đến giờ học, lớp nó xếp thành 6 hàng, 3 hàng nam và 3 hàng nữ. Từng học sinh của mỗi hàng sẽ nhảy xuống hồ và bơi sang thành hồ bên kia.

Đến lượt nó, nó nhảy nhẹ nhàng xuống hồ và bắt đầu bơi, đang bơi thì bỗng có một bàn tay nắm lấy chân nó lôi xuống, vì lớp nó ai cũng biết bơi nên thầy giáo cho bơi ở hồ 3 mét nên nó không thể nào đứng được. Khoan, nó nhận ra rồi, không phải một mà là hai, ba và nhiều bàn tay nắm lấy nó kéo xuống. Nó hoảng sợ vùng vẫy, nhưng nửa thân dưới của nó đã bị những bàn tay không chế, nó khó thở, trước mắt nó chỉ toàn nước và nước.

Thân thể nó không còn sức lực để vùng vẫy nữa, buông xuôi tất cả, nó cảm nhận được bản thân đang chìm xuống, nó nghe thấy ai đó gọi nó, giọng nói ấm áp và thân quen. " Trúc Du ", trái tim nó cứ thôi thúc gọi mãi cái tên đó, khuôn mặt hấn lúc cười, lúc buồn, lúc bình thản, lúc lạnh lùng cứ hiện diện lên trong nó như một thước phim quay vòng. Hình như nó thấy hấn, hấn đang lại gần nó. Ngốc thật! Sao hấn có thể ở đây, có lẽ nó chỉ ảo giác thôi! Phải, chỉ ảo giác thôi.

Nó ngất đi trong khi con tim vẫn gọi " Trúc Du " và hình ảnh hấn vẫn hiện lên rõ mồn một. Nó cảm thấy thân hình nhẹ bỗng, cơ thể nó hình như không còn chìm dưới nước nữa, hình như ai đó đang ôm lấy nó, là ai vậy?

- Nhóc con! Tỉnh dậy đi! Em đừng nhắm mắt nữa! Mở mắt ra nhìn anh đi! - Hấn lo lắng, nghe mọi người nói nó bị ngộp dưới nước hấn lo biết nhường nào.

Nó vẫn im lặng, không trả lời, hấn cúi đầu xuống, môi hấn chạm vào môi nó, hấn hô hấp nhân tạo cho nó, vừa làm vừa không ngừng gọi nó. Nó cảm nhận được bờ môi ai đó ấm áp hôn nó, nó muốn mở mắt quá! Muốn mở mắt để nhìn thấy ai đó, để được gặp ai đó, nhưng khó quá! Đôi mắt nó nặng trĩu, không thể động đậy gì được.

Nó ho sặc sụa, nước từ miệng nó trào ra, mắt nó dần mở và điều đầu tiên nó thấy là khuôn mặt mừng rỡ của hấn.

- Nhóc con! Em tỉnh rồi! Anh lo lắm! - Hấn ôm nó.

Vậy ra người cứu nó là hấn, vậy là nó không hề ảo giác, vậy là lúc đó nó đã thấy hấn, nó tựa đầu vào vai hấn.

- Anh đưa em đến phòng y tế. - Hấn bế nó lên rời khỏi đó.

Lâm đứng lên, bước theo hấn, này giờ Lâm không nói một câu nào là vì Lâm đang ngạc nhiên. Khi nó bắt đầu bơi thì hấn bị trượt chân, theo Lâm biết thì lúc đó chân hấn bị trật và vì dùng tay đỡ nên tay hấn cũng bị thương, còn bật máu nữa. Vậy mà khi nghe nó bị ngộp hấn không ngần ngại nhảy xuống dù bản thân đang thương tích đầy mình. Không ai chú ý chứ Lâm chú ý rất rõ, dù là hồ sâu 3 mét nhưng nước rất trong, có thể nhìn thấy bên dưới, Lâm thấy hấn nhắm mắt vì đau nhưng hấn vẫn mặc kệ, chỉ lao xuống cứu nó không quan tâm bản thân. Hấn vì quá lo cho nó nên đã không chú ý một điều, chỗ hấn bị trượt chân có một mảng nước bôi trơn, chứng tỏ có người cố ý để hấn ngã, ở cổ chân nó có vết bầm chứng tỏ có người

kéo xuống. Kết luận cuối cùng là có người làm hấn bị thương để khi nó bị ngộp hấn không thể cứu nó, vậy đây là vụ tai nạn có sắp đặt và do cùng một người bày ra.

Lâm không hề biết rằng: mọi chuyện anh suy đoán đều hoàn toàn trùng phóc với sắp đặt của một người. Người đó im lặng quan sát từ một góc kín ở hồ bơi. Khuôn mặt người đó thay đổi theo từng tình tiết của sự việc vừa rồi. Tay người đó nắm chặt, cắn chặt môi đến bật máu, giọng điệu tức giận:

- Bị thương mà vẫn nhảy xuống cứu nó, anh yêu nó nhiều đến vậy sao? Cứ chờ đó, nhất định một ngày em sẽ là người sở hữu trái tim của anh!

12. Chương 12: Nam Trúc Du, Anh Là Của Riêng Em!

#Phòng y tế#

Nó nằm trên giường, lim dim ngủ, hấn vẫn ở bên cạnh, nắm bàn tay nó, ánh mắt hiện rõ lên những tia lo lắng.

- Cậu đi băng bó vết thương đi! Tôi ở đây với cô ấy cho. - Lâm nói.

- Không, tôi muốn ở đây với cô ấy. - Hấn đáp.

- Với bộ dạng ướn nhẹp và đầy vết thương như thế ư? Cô ấy nhìn thấy sẽ rất buồn, cậu không muốn người cậu yêu phải buồn đúng không? - Lâm nhìn hấn, nhận được cái gật nhẹ của hấn, Lâm tiếp. - Vậy thì đi băng vết thương và thay quần áo đi!

Đặt bàn tay của nó xuống giường, hấn nhẹ nhàng bước ra ngoài để bác sĩ băng bó. Lâm ngồi xuống cạnh giường nó, cầm bàn tay thon thả của nó lên, áp sát vào mặt mình, bàn tay nó lạnh, không ấm áp, điều đó chẳng khác nào tăng thêm thù hận trong lòng Lâm cả, anh thề phải tìm ra kẻ đã hại người anh yêu thương.

Mi mắt khẽ động dậy, nó mở mắt ra, trước mặt nó là Lâm, anh cười với nó:

- Em tỉnh rồi! Muốn uống chút nước không?

Nó lắc đầu, uống nước gì chứ, cách đây không lâu nó suýt chết vì uống quá nhiều nước đó! Mà hấn đâu rồi? Chẳng phải hấn đã cứu nó sao? Không lẽ lại bỏ mặc nó cho Lâm chăm sóc à? Nghĩ đến đây, con tim nó chột nhối, nó muốn khóc. Khoan, hình như trước lúc ngất đi nó cảm nhận được mùi máu, nó không hề bị thương, vậy máu đó là của ai? Không lẽ... là của hấn sao? Nó lo lắng nhìn Lâm:

- Anh Du đâu rồi? Trước khi em ngất anh ấy vẫn bên cạnh em mà, giờ anh ấy đi đâu rồi?

Nhìn bộ dạng lo lắng cho hấn của nó, tim Lâm thất lại, chẳng lẽ nó yêu hấn rồi sao? Không phải đâu, sao nó có thể yêu hấn chứ, phải, không thể nào. Tự trấn an mình bằng một lí do không có sức thuyết phục, Lâm trả lời:

- Cậu ấy đi thay quần áo rồi.

Nó gật nhẹ đầu nhưng tâm trạng vẫn còn lo lắng, thấy hấn rồi nó mới yên tâm. Cánh cửa bật mở, hấn bước vào, bàn tay phải băng lại, chân đi khập khiễn, thấy nó tỉnh lại, hấn phóng như bay tới trước mắt nó, tươi cười:

- Tỉnh rồi sao? Anh lo quá!

- Chân và tay anh bị gì thế? - Nó nhìn vào vết thương của hấn.

- À! Chơi bóng rổ sơ ý bị ngã. Không sao! Anh đưa em về nhé!

Không để nó trả lời, hấn nhắc bổng nó lên bỏ đi để Lâm một mình ở lại.

- Người em yêu là Trúc Du sao? - Giọng Lâm đau đớn.

#Tại nhà nó#

- Em nhớ nghỉ ngơi đó. - Hấn dặn nó.

- Biết rồi! Anh cũng phải chăm sóc vết thương nha. - Nó quan tâm.

- Anh nhớ, anh sẽ làm theo những gì em dặn. - Hấn cười tươi rói, gật đầu.

Hấn và nó tạm biệt nhau, nó nhìn xe hấn khuất hấn rồi bước vào nhà. Đi thẳng lên phòng, thả cơ thể mệt mỏi xuống giường, nhắm mắt thư giãn. Hình ảnh hấn lại hiện lên trong đầu nó.

Tại sao khi ở giữa ranh giới sống và chết, con tim nó lại gọi tên hấn? Tại sao trong tâm trí nó, những hình ảnh hấn lại xuất hiện chứ? Tại sao khi ở bên cạnh hấn, trái tim nó lại ấm áp, tại sao dựa vào bờ vai hấn, nó lại có cảm giác an toàn? Tại sao trái tim nó lại rộn ràng khi nhận được sự quan tâm của hấn? Tất cả những câu hỏi tại sao đó chỉ có một câu trả lời: Nó yêu hấn.

Nếu nó yêu hấn thì cảm xúc nó dành cho Lâm là gì? Nó cảm thấy vui vẻ khi bên cạnh Lâm, nó muốn được Lâm bảo vệ, muốn được vui vẻ với Lâm, nó muốn Lâm bên cạnh nó, nó muốn làm Lâm vui, vậy thứ tình cảm đó là gì? Có phải tình yêu không? Không! Đó không phải tình yêu! Đó là tình cảm của một đứa em gái dành ột người anh trai. Đúng! Tình cảm nó dành cho Lâm là anh em, tình cảm nó dành cho hấn mới là yêu.

Nó lấy sợi dây chuyền trong tủ ra, nhìn thật kĩ dòng chữ trên trái tim, nó đặt mặt dây lên ngực mình, nơi trái tim đang đập rộn ràng vì hạnh phúc, nó sẽ giam con người này trong tim nó:

- Nam Trúc Du, anh là của riêng em!

#Tại quán cafe Angel Garden#

- Em đã suy nghĩ về lời tỏ tình của hai người, em nghĩ là mình đã có câu trả lời. - Giọng nó nhẹ nhàng.

- Câu trả lời của em là gì? - Lâm hồi hộp.

- Lâm à, em thật sự đã rất vui khi ở bên cạnh anh, em hiểu tấm lòng anh dành cho em nhưng mà em chỉ xem anh như anh trai, không thể hơn được. - Nó nói rồi lấy trong túi xách ra sợi dây chuyền đeo vào cổ, dưới ánh nắng, mặt dây lấp lánh dòng chữ " Trúc Du ".

Khuôn mặt Lâm biến sắc, trái tim anh vừa bị rạch một đường sâu, sâu đến nỗi không thể nào chữa lành được. Còn hấn, hấn hạnh phúc biết bao khi tình yêu của mình được đáp trả, hấn ôm chặt lấy nó:

- Nhóc con! Cuối cùng em cũng yêu anh.

- Em thật sự không yêu tôi? - Lâm đau đớn.

Nó gật đầu, nó biết, có thể Lâm sẽ rất ghét nó, nhưng nó không thể gượng ép bản thân, nếu trong mối tình này, một trong hai người con trai này phải đau, thì nó sẽ làm đau Lâm, anh là một chàng trai tốt, sẽ có một người con gái tốt hơn nó đem lại hạnh phúc cho anh. Còn tốt hơn nó làm hấn đau, nó cũng đau rồi một ngày Lâm cũng sẽ đau. Xin lỗi anh, Nhật Lâm.

Lâm đứng lên bỏ đi, anh mang con tim rỉ máu của mình rời khỏi, anh rõ ràng đã biết trước kết quả vậy mà vẫn ngoan cố yêu, thì hậu quả phải tự gánh chịu. Lâm có thể nghe rõ tiếng hét trong hạnh phúc của hấn, anh cắn chặt môi bỏ đi, một giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt anh, con tim đuối sức muốn gục ngã nhưng anh không muốn nó thấy anh yếu đuối, anh ôm nỗi đau lao xe phóng đi.

Khung cảnh một đó đã được một người con gái nhìn thấy tất cả. Cô ấy cười một nụ cười nham hiểm, ánh mắt lộ rõ vẻ tà ác xen lẫn tức giận và thù hận. Một kế hoạch trả thù thâm độc được vạch ra. Cô gái ấy là người tài giỏi, xinh đẹp nhưng vì tình yêu cô đã tự biến mình thành ác quỷ, và không lâu sau, cô sẽ khiến một người khác vì tình yêu tự biến bản thân thành ác quỷ. Họ sẽ cùng nhau thực hiện kế hoạch đó.

- Vương Anh Nhi! Mày hãy chờ đó, tao sẽ trừng phạt mày! Còn anh, Nam Trúc Du, anh là của riêng em mà thôi! - Cô gái gằn giọng rồi quay lưng bỏ đi, để lại sau lưng khung cảnh hạnh phúc của đôi tình nhân trẻ.

Liệu cái gì sẽ xảy ra với họ? Liệu tình yêu của họ có đủ chắc chắn để vượt qua mọi chuyện??????????

13. Chương 13: Hôm Nay... Bạn Trai Con Đến Chơi!

- Nhóc con! - Hấn từ đâu phóng tới ôm cứng lấy nó.
 - Gì thế? Bỏ ra coi nào! - Nó buông quyển sách xuống, đẩy hấn ra.
 - Không! Em là người yêu của anh cơ mà. - Hấn bấu môi, ôm chặt nó hơn.
 - Haizz... Em thua anh rồi! Có chuyện gì muốn nói à? - Hấn chạy đi tìm nó thì biết là có chuyện rồi.
 - Người yêu của anh hiểu anh thật đấy! - Hấn tươi cười.
 - Em không hiểu anh thì ai hiểu anh nữa đây. - Nó cốc nhẹ vào đầu hấn.
 - Mình yêu nhau thật rồi nhỉ? - Vừa nói hấn vừa nghịch tóc nó.
 - Ủ! - Nó trả lời.
 - Thế em cho anh đến gặp ba mẹ em nhé! - Hấn cười.
 - Sao tự nhiên lại muốn thế? - Nó ngạc nhiên.
 - Mình yêu nhau thì ba mẹ em phải biết chứ! Anh không cần biết! Tóm lại tối nay anh đến nhà em, em không tiếp anh, anh ngồi trước cửa tới sáng luôn. - Nói rồi hấn buông nó ra, chạy đi, không để nó phản ứng.
- #Biệt thự nhà nó#
- Chiếc Mercedes của nó dừng trước cổng, nó chạy xe vào sân rồi bước vào nhà. Nó biết hấn là người đã nói là làm nên nó quyết định sẽ nói với ba mẹ chuyện nó đã có bạn trai.
- Ba mẹ ơi! - Vừa vào nhà nó đã gọi lớn.
 - Gì thế con gái cưng? - Ba nó lên tiếng.
 - Con có chuyện muốn nói ạ. - Nó ngồi xuống salon đối diện ba nó.
 - Chuyện gì mà quan trọng vậy con? - Mẹ nó hỏi.
 - Hôm nay... bạn trai con đến chơi! - Nó trả lời.
 - Sao? Con vừa nói gì? - Mẹ nó ngạc nhiên hỏi lại.
 - Bạn trai con đến chơi ạ! - Nó nói lớn hơn.
 - Ôi! Con có bạn trai rồi! Mẹ mừng chết đi được. - Mẹ nó vui vẻ.
 - Mẹ làm như con mẹ ế lắm vậy! - Nó bấu môi.
 - Không ế. Nhưng cứ không chịu yêu ai, nhìn ai cũng lắc đầu, bày đủ trò để người ta trốn mất. - Ba nó xen vào.
 - Hỳ hỳ. - Nó cười trù.
 - Bạn trai con chắc là một người rất cao tay mới trị được con. - Ba nó nói.
 - Cao tay gì chứ? Chỉ giỏi áp đặt với bắt nạt người khác thôi! - Nó trề môi.
- Ba mẹ nó đều phì cười trước cái vẻ mặt trẻ con của nó.
- Bạn trai con đến thì phải đón tiếp hoành tráng chứ! Mẹ đi chuẩn bị đây. - Mẹ nó vừa nói vừa đi vào bếp.
 - Ba cũng phải đi chuẩn bị với mẹ con. - Ba nó nói rồi đứng lên, bỏ đi, không quên ném lại cho nó một câu.
 - Con cũng thay quần áo, trang điểm để đón bạn trai đi.
 - Vâng ạ! - Nó trả lời rồi đi lên phòng.

Nó lấy quần áo, bước vào phòng tắm, ngâm mình trong bồn. 1 tiếng sau, nó bước ra với bộ váy màu tím nhạt, ngắn hơn đầu gối. Ngồi xuống bàn trang điểm, nó bắt đầu làm tóc. Nó dùng máy uốn giả, uốn mái tóc dài xoăn thành từng lọn, xong, nó cài cái băng đô vải màu trắng lên mái tóc mượt mà. Nó trang điểm nhẹ, trông nó thanh nhã, xinh đẹp và rất dịu dàng, nhưng tính cách thì hoàn toàn ngược lại.

Chuông cửa vang lên, tiếng còi xe inh ỏi, đại hoàng tử đến rồi đấy! Nó chạy nhanh xuống sân, mở cổng, đón chào hân bằng giọng hét thiên phú:

- Làm gì mà bấm chuông kinh thế!Ồ ào chết được! Em có điếc đâu mà bấm lẩm thế! Cái chuông muốn banh luôn rồi kìa.

Hắn đưa tay lên bịt hai cái tai tội nghiệp lại, yêu nó mà sao tai hắn tổn thương lớn thế nhỉ? Chắc hắn phải dâng hoàng xin lỗi tai của mình quá!

- Dây thanh quản của em tốt quá nhỉ? Nhưng em cũng không cần đem người yêu của em ra làm đồ luyện tập cổ họng đâu! - Hắn chỉ vào mặt nó.

- Ai kêu bấm chuông inh ỏi làm gì? - Nó bĩu môi.

- Bấm thế thì em mới tiếp anh chứ! - Hắn không chịu thua.

- Hứ! Đáng ghét! Vào nhà đi. - Nó vừa nói vừa mở lớn cổng để hắn chạy xe vào.

- Ghét hay yêu thế? Em nên xác định rõ trước khi nói nhé! - Hắn trêu.

- Ghét 100%! Không làm được đâu! - Nó cười gian.

- Ghét là miệng em nói, chứ tim em có nói là ghét anh đâu. Tim của em yêu anh chết đi được. - Hắn cười châm chọc.

- Thua anh rồi! Vào nhà đi đại hoàng tử. - Nó đầu hàng.

- Em biết điều đó! - Hắn tự mãn.

Lái chiếc BMW vào sân nhà nó, hắn mở cửa xe, bước ra, cầm theo vài giỏ đồ và một bó hoa hồng lớn.

- Gì thế? - Nó tò mò.

- Quà của bố mẹ vợ tương lai. - Hắn đáp.

- Ai là vợ anh đâu chứ? - Nó lẩm bẩm.

- Em chứ còn ai mà hỏi. - Hắn nói mà không quay lại.

- Em là vợ anh khi nào? - Nó quát.

- Sắp rồi. - Hắn vào nhà.

Nó bước theo sau mà khuôn mặt đỏ ửng, nó thừa biết, ba và mẹ nó đã nghe hết nó và hắn nói gì, thế nào lát nữa họ cũng trêu nó à xem.

- Đây là hoa cho quý bà xinh đẹp. - Hắn tặng bó hoa ẹ nó. - Còn đây là đồng hồ hàng hiệu cho quý ông sang trọng. - Hắn đưa cho ba nó một giỏ đồ nhỏ. - Cuối cùng là vòng đeo tay quý phái cho vợ tương lai của anh. - Hắn chìa trước mặt nó một cái hộp nhỏ hình chữ vuông.

- Anh Nhi này, con khéo lựa thật đấy! Bạn trai con thật là dễ thương. - Mẹ nó khen.

- Còn chu đáo và lễ phép nữa! Không chê vào đâu được! - Ba nó thêm vào.

- Hai bác quá khen ạ! - Hắn gãi đầu.

Nó mở mắt lớn hết sức vì ngạc nhiên, trước mắt nó có phải là đại hoàng tử Nam Trúc Du không vậy? Hắn thay đổi nhanh nhỉ? Vừa mới ngang ngược, bá đạo với nó, vậy mà giờ lại ngoan ngoãn, đáng yêu trước mặt ba mẹ nó, làm diễn viên được rồi đấy! Ok, hắn đã diễn thì nó cũng nên nhập vai nhỉ? Nó sẽ khiến hắn bị quay vòng vòng vì sự thay đổi 360 độ của nó.

- Em rất cảm ơn anh, hoàng tử của em. - Nó dịu dàng.

- Không có gì. Đó là chuyện anh nên làm cho tình yêu của anh. - Hấn không hề chịu thua.
- Hai đứa hạnh phúc làm ba mẹ vui lắm! - Mẹ nó cười.
- Vào ăn tối thôi! Hai bác đã chuẩn bị tiệc đón con đây! - Ba nó nói.

Cả nhà nó và hấn cùng ăn tối, bữa ăn nhà nó đúng là khác xa với nhà hấn, không lạnh lẽo, u ám, rất ấm áp và tràn đầy tình cảm gia đình. Nhìn mẹ nó, hấn bất giác nghĩ về mẹ hấn. Mẹ hấn cũng như thế, hiền hậu, vui tính, đảm đang và yêu thương con hết mực. Chỉ tiếc là mẹ hấn đã đi xa rồi! Hấn không thể gặp mẹ nữa. Bữa ăn gia đình này đã lâu lắm rồi hấn mới được cảm nhận lại, chỉ có điều đây không phải gia đình của hấn.

Bữa tối kết thúc vui vẻ, hấn ở lại dùng tráng miệng, trò chuyện một chút rồi ra về. Nó tiễn hấn, hấn chúc nó ngủ ngon, hôn nhẹ lên trán nó rồi rời khỏi, nó đứng nhìn theo bóng hấn đến khi chiếc xe khuất hấn.

Nó bước vào nhà, ngồi xuống salon cạnh mẹ. Mẹ nhìn nó, ánh mắt hơi buồn.

- Bạn trai con là một cậu bé đáng thương. - Mẹ nói.
- Tại sao ạ? - Nó thắc mắc. Hấn đáng thương ư?
- Vì cậu ấy đã tạo nên một mặt nạ hoàn hảo. - Ba nó trả lời.
- Mặt nạ ạ? - Nó hỏi lại.
- Ủ! Một mặt nạ luôn cười để che giấu nỗi buồn vô hạn. - Ba nhìn nó.
- Hãy yêu cậu ấy nhiều hơn, hãy lấp đầy khoảng trống trong lòng cậu ấy bằng tình yêu của con. - Mẹ cầm tay nó.
- Vâng! - Nó trả lời.

14. Chương 14: Em Đến Gặp Mẹ Anh Nhé !

#Quán cafe Angels Garden#

- Anh hẹn em có chuyện gì không? - Nó ngồi xuống đối diện hấn, hỏi.
- Có chuyện mới hẹn em được à? Em là người yêu anh cơ mà, anh nhớ thì anh có quyền gặp em chứ! - Hấn bĩu môi.
- Anh trở nên trẻ con như vậy từ bao giờ thế? - Nó chỉ vào đầu hấn.
- Từ khi anh yêu em đây! Là em làm anh như vậy đây! Em phải đền cho anh! - Hấn chạy sang ôm nó, nũng nịu.
- Thế anh muốn em đền gì cho anh? - Nó cười.
- Tặng anh một cái kiss đi. - Hấn cười gian, chu mỏ nhìn nó.
- Anh hư vừa thôi, được nước làm tới à? - Nó cốc đầu hấn.
- Đau! Anh hư vì anh yêu em mà! Cho anh đi. - Hấn chu mỏ làm nũng.
- Được rồi, được rồi! - Nó cười.

Nó cúi xuống, áp đôi môi màu anh đào của mình chạm vào đôi môi đỏ của hấn, hấn mở to mắt, hấn chỉ định đùa thôi, không ngờ nó làm thật. Đáp trả nụ hôn của nó, hấn giành lại thế chủ động, hai đôi tay rắn chắc của hấn ôm lấy cơ thể nhỏ bé của nó, cả hai quần lấy nhau, kiss gần 5 phút, khi không còn đủ oxy để thở nữa, hấn mới luyến tiếc rời môi nó.

- Anh bạo quá nha! Làm em mệt quá à, không chơi với anh nữa! - Nó vừa thở vừa nói.

- Thôi mà, là tại em chủ động trước. - Hấn không thua.
- Ai kêu anh xin làm gì? Cứ làm cái mặt thấy ghét đó nên người ta mới cho chứ bộ. - Nó bĩu môi, giận dữ.
- Thôi, là lỗi của anh, anh xin lỗi, đừng giận anh nữa! - Hấn ôm nó.
- Lại vậy nữa. Em không giận anh nữa rồi. - Nó cười.
- Vậy mình đi chơi nha. - Hấn nắm tay nó.
- Ok! - Nó đứng lên, đi theo hấn.

Chiếc BMW của hấn lao đi theo gió, nó thấy choáng vì tốc độ của hấn, y như hấn đang đua với gió vậy. Nó thì chóng mặt còn hấn thì có vẻ thích lắm, mặt hấn khoái trá vô cùng, nó nhìn mà muốn đánh cái mặt đó để sợ.

Cuối cùng cũng dừng lại, nó nhìn chung quanh rồi ngạc nhiên. Trời ạ! Hấn đúng là con người kì lạ và quái dị nhất thế giới, có ai đưa người yêu đi chơi ở chỗ này không, ở đây thì chơi với ma chắc!

Nơi hấn đưa nó đến là một nghĩa trang, những ngôi mộ xếp dọc, ánh mắt nó dừng lại trước một ngôi mộ rất sang trọng, ngôi mộ được xây bằng cẩm thạch, tách biệt với các ngôi mộ khác, nó đẹp một cách lạ lùng.

- Anh đưa em đến đây làm gì? - Nó hỏi.
 - Để em gặp mẹ anh. - Hấn trả lời.
 - Chẳng phải em đã gặp mẹ anh rồi sao? - Nó ngạc nhiên.
 - Anh đã nói đó không phải mẹ anh rồi! - Hấn đáp rồi mở cốp xe lấy ra một bó hoa huệ lớn.
- Hấn kéo nó xuống xe, dẫn nó đến trước ngôi mộ cẩm thạch, đặt bó hoa lên mộ, hấn vuốt khung hình, nói:
- Đây mới là mẹ anh.
 - Mẹ anh mất rồi! Vậy người hôm trước em gặp là... - Nó đã hiểu.
 - Ủ! Là mẹ kế. - Hấn gật đầu.
 - Vì thế nên anh ghét bác ấy à? - Nó thắc mắc.
 - Không! Đó không phải lý do anh ghét bà ta. - Hấn lắc đầu.
 - Vậy thì tại sao? Anh không chỉ ghét bác ấy mà anh còn ghét cả ba anh nữa. - Nó hỏi.
 - Anh đã nói anh không ghét, anh hận. - Hấn nói.
 - Tại sao? Ba là người sinh ra anh, cho anh hạnh phúc, sao anh lại hận ông ấy? - Nó nhìn hấn.
 - Em nói đúng! Ông ta đã cho anh hạnh phúc, nhưng cũng chính ông ta phá vỡ hạnh phúc đó của anh. - Mắt hấn tối lại.
 - Em không hiểu. - Nó lắc đầu.
 - Anh sẽ kể cho em nghe về quá khứ của anh. - Hấn nhìn nó.
 - Gia đình anh rất hạnh phúc! Có ba, mẹ và anh. Anh rất quý trọng và yêu thương ba mẹ mình, ba là thần tượng của anh và mẹ là mẫu người lí tưởng anh sẽ cưới làm vợ. Cuộc sống của anh sẽ hạnh phúc biết bao nếu cái ngày đó không xảy ra. - Ánh mắt hấn dần long lên giận dữ.
 - Mẹ anh bị tai nạn xe hơi, bà bị nặng lắm, sau 8 tiếng phẫu thuật, mẹ anh không chống được nữa, mẹ qua đời. - Nước mắt bắt đầu rơi.
 - Tuy vậy, nhưng anh cũng đâu thể hận ba và dì, họ cũng đâu muốn. - Nó ôm tay hấn.
 - Anh sẽ không hận họ, nếu như tai nạn của mẹ anh là một tai nạn bình thường. - Hấn nói.
 - Ý anh là... - Nó đoán là nó đã hiểu.
 - Phải! Đó là tai nạn có sắp đặt. - Hấn hét lên.

- Ba anh yêu người đàn bà đó mù quáng, nhưng ông ta không thể lấy bà ta vì thể diện. Vậy là ông ta sắp đặt tai nạn đó để giết mẹ anh, ông ta giết mẹ anh để đưa ả đàn bà đó về thế chỗ phu nhân nhà họ Nam. - Hấn tức giận. - Ngay khi nhận được tin mẹ anh mất, ông ta lập tức rước ả đàn bà đó về nhà, khuôn mặt không chút buồn bã, ngược lại, ông ta còn mở tiệc ăn mừng. Anh hỏi em, nếu ai đối xử với mẹ em như thế, em có thể không hận họ sao? - Hấn hét lên trong đau khổ.

Nó ôm chặt lấy hấn, hấn thật sự đáng thương, tại sao họ lại có thể đối với hấn như thế? Mẹ nói đúng, nó phải dùng tình yêu của mình để lấp đầy khoảng cách trong lòng hấn.

- Anh đừng buồn nữa! Bây giờ anh có em rồi, anh không cô đơn nữa đâu, em sẽ ở bên cạnh anh. - Nó cười rồi đưa tay lên lau nước mắt cho hấn.

Hấn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nó:

- Cảm ơn em.

- Vì cái gì? - Nó hỏi.

- Vì tình yêu của em. - Hấn trả lời.

Nó ôm hấn chặt hơn, nhìn vào khung hình mẹ hấn:

- Mẹ đừng lo nữa nhé! Con sẽ chăm sóc cho con trai cưng của mẹ, con không để anh ấy phải buồn nữa đâu!

- Mẹ nghe rồi nhé! Nếu như sau này cô ấy không lo cho con, mẹ phải mắng cô ấy đó! - Hấn cười.

- Định đưa vào mẹ bắt nạt em hả? - Nó cốc đầu hấn.

- Có em bắt nạt anh thì có. - Hấn bĩu môi.

Nó và hấn bật cười vui vẻ, liệu tình yêu này có bền vững chẳng? Và liệu tình yêu này có thể vượt qua khó khăn mới sắp đến???????

#Cùng lúc đó, tại một biệt thự#

Dưới sàn nhà đầy những chai rượu rỗng, Lâm ngồi trên salon vẫn không ngừng nốc rượu. Từ ngày hôm đó, Lâm đã uống không biết bao nhiêu chai, anh muốn uống để quên nó, nhưng nó luôn xuất hiện trong tâm trí anh. Anh sống trong đau khổ đã mấy ngày nay, anh biết, trong khi anh đang thê thảm, nó và hấn vẫn vui vẻ cười đùa. Nghĩ đến đây, nước mắt anh lại rơi, tìm anh lại nhói, anh không biết mình phải sống sao khi thiếu nó nữa?

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Lâm nhẩn nút nghe.

< alo!="">

< còn=" " nhớ=" " tôi=" " không,=" " nhật=" " lâm?=" ">

< lớp=" " trưởng!="">

< đừng=" " gọi=" " tôi=" " là=" " lớp=" " trưởng=" " nữa!=" " tôi=" " tên=" " võ=" " ái=" " linh!=" ">

< ừ!=" " ái=" " linh,=" " có=" " chuyện=" " gì=" " không?=" ">

< anh=" " muốn=" " giành=" " lại=" " anh=" " nhi=" " chứ?=" ">

< muốn!=" " cô=" " giúp=" " tôi=" " sao?=" ">

< ừ!=" " gặp=" " tôi=" " ở=" " angel=" " garden,=" " tôi=" " sẽ=" " nói=" " cho=" " anh=" " biết.=" ">

< ok!="">

Lâm tắt máy, thay quần áo để đến điểm hẹn.

Liệu Ái Linh và Nhật Lâm định làm gì nó và hấn????????????????

15. Chương 15: Sự Trả Thù Của Hoàng Tử

#Ở quán cafe Angel Garden#

Lâm bước vào quán, nhanh chóng tìm thấy chỗ ngồi của Ái Linh, Lâm tiến lại gần, ngồi đối diện và vào thẳng vấn đề.

- Cô định làm cách nào giúp tôi giành lại Anh Nhi?
- Từ từ nào, không cần vội, kêu nước đã. - Linh cười.
- Khỏi cần! Tôi muốn biết kế hoạch của cô. - Lâm thẳng thừng.
- Anh yêu Nhi nhiều đến vậy sao? - Linh nhướn mày.
- Yêu nhất trên đời này! - Lâm đưa mắt nhìn về một khoảng không nào đó.
- Trúc Du cũng yêu nó nhất! - Linh nhìn ly cam ép trước mặt.
- Đừng nói nữa! Tôi không muốn nghe đến anh ta. - Lâm quát.
- Bình tĩnh nào! - Linh cười.
- Kế hoạch của cô là gì? - Lâm lạnh lùng.
- Tôi gần đây! - Linh ngoắc tay.

Lâm tiến lại gần, Linh thì thầm với Lâm những điều chỉ có Linh và Lâm biết, sắc mặt Linh thì bình thường, nhưng Lâm thì biến sắc tột độ.

- Chuyện đó không thể được. - Lâm lắc đầu.
- Nếu không được thì anh cũng sẽ mất Anh Nhi. - Linh nói.
- Nhưng... - Lâm không thể làm điều tội lỗi đó.
- Không nhưng nhị gì cả! Một: Anh làm và có Anh Nhi, hai: không làm và mất Anh Nhi mãi mãi. - Linh thẳng thừng.
- Tôi... làm. - Lâm phát ra âm cuối nhẹ nhàng, vì nó, anh có thể phạm bất cứ tội lỗi nào, chỉ cần có được nó mà thôi!
- Tốt! - Linh gật đầu.
- Nhưng tại sao cô lại giúp tôi? - Lâm hỏi.
- Vì tôi yêu Trúc Du, nhưng anh ấy chỉ để mắt đến Nhi thôi! Tôi làm họ tan vỡ, anh và tôi cùng có lợi. - Linh trả lời.
- Hiểu rồi! - Lâm trả lời và rời quán.

#Tại một phòng phẫu thuật thẩm mỹ#

- Tôi muốn phẫu thuật thành khuôn mặt này! - Linh đưa cho vị bác sĩ tấm hình.
- Được. - Bác sĩ trả lời.
- Bao nhiêu? - Linh hỏi.
- Gần 1 tỉ. - Bác sĩ đáp.
- Ok! Khi nào xong? - Linh hỏi.
- Ngày mai bắt đầu, sau 2 ngày, khuôn mặt sẽ giống hết tấm hình này. - Bác sĩ nói.
- Tốt! Mai tôi đến. - Linh rời đi.

Ái Linh đến một ngân hàng, cô rút trong tài khoản ra 1 tỉ.

#Sáng hôm sau, tại thẩm mỹ viện#

- Đã xong! - Vị bác sĩ lau tay.

- Thanks! - Linh nói.

- Hai ngày nữa là ok. - Bác sĩ nói.

- Tiền đây! - Linh đưa tiền cho bác sĩ.

- Cảm ơn. - Bác sĩ cười.

Linh rời mỹ viện, hai ngày nữa, kế hoạch của cô sẽ hoàn thành.

#Cùng lúc đó#

Hắn đang vui vẻ đến nhà nó, hôm nay hắn đi bộ, trên tay cầm một bó lavender tím nhạt, hắn vừa đi vừa thích thú huyết sáo theo điệu nhạc yêu thích.

Hắn đi ngang một căn nhà đang xây dở, lúc hắn bước qua, đột nhiên những thanh sắt từ trên cao rơi xuống và...

< bóp="">

< bịch="">

< leng="" keng="">

Những thanh sắt rơi trúng người hắn, hắn té mạnh xuống đất, các thanh sắt rớt xuống đất vang lên những âm thanh ồn ào và khó chịu.

Hắn nằm đó, dưới sàn đất lạnh và các vết thương đang rướm máu. Lâm nhìn thấy tất cả tại một góc kín, anh cắn chặt môi, vì tình yêu, anh phải làm thế, phải hại hắn, phải làm điều mà thâm tâm anh không muốn.

Những người nhìn thấy bu quanh hắn, đưa hắn đến bệnh viện. Họ dùng phone của hắn gọi cho nó.

< alo="">

< cô="" có="" phải="" người="" yêu="" của="" anh="" trúc="" du="" không?="">

< dạ="" phải,="" có="" gì="" không="" ạ?="">

< anh="" du="" bị="" tai="" nạn,="" cô="" đến="" bệnh="" viện="" ngay="" đi!="">

< dạ,="" tôi="" biết="" rồi!="" tôi="" đến="" ngay!="">

Nó hốt hoảng thay đồ rồi phóng xe đến bệnh viện, hắn bị tai nạn gì vậy? Trong lòng nó lo lắng vô cùng, nó không biết giờ hắn đang ra sao nữa!

Nó đỗ xe vào bãi rồi chạy vào bệnh viện. Đang đi thì...

< bóp="">

Có ai đó đánh nó từ phía sau, nó cảm thấy đau buốt và lịm đi. Lâm nhấc bổng nó lên, anh đưa nó rời bệnh viện bằng lối thoát hiểm, đưa nó lên xe, anh phóng đi đến một ngôi nhà hoang cách xa trung tâm thành phố.

Lâm đặt nó lên giường, dịu dàng nhìn nó, nắm bàn tay thon dài của nó, ánh mắt Lâm buồn vô hạn. Vì tình yêu dành cho nó, Lâm sẽ phải làm nó đau, anh mong nó không giận hay oán trách anh. Anh áp tay nó lên mặt mình, thì thầm:

- Anh xin lỗi em!

Chợt phone của Lâm rung lên, anh mở máy nghe:

< alo="">

< ái="" linh="" đây!="" anh="" xong="" nhiệm="" vụ="" chưa?="">

< rồi!="">

< tốt!="" bây=" giờ=" trói=" nó=" lại=" và=" ròi=" khỏi=" đó!="">

< không=" thể=" được!=" sao=" có=" thể=" trói=" cô=" ấy=" chứ?="">

< không=" trói=" để=" nó=" chạy=" mất=" à?="" làm=" như=" tôi=" nói=" đi!="">

< tôi=" biết=" rồi.="">

< thể=" thì=" làm=" nhanh=" đi,="" trước=" khi=" nó=" biết=" được=" anh=" là=" người=" bắt=" nó.="">

< ừ!="">

< tốt!="" hai=" ngày=" nữa=" tôi=" sẽ=" đến=" bệnh=" viện,="" anh=" hãy=" biến=" mất=" không=" dấu=" tích=" đi!="">

< ok!="">

< vậy=" thì=" làm=" đi!="">

Lâm tắt máy, ẵm nó đặt cạnh một cái cột, anh trói tay nó vào cột, anh định nói lỏng một tí nhưng lại dẹp bỏ, siết chặt dây thừng, Lâm nhìn nó:

- Em đừng trách anh!

Lâm bỏ ra ngoài, khoá cửa rồi lên xe phóng đi.

Kế hoạch tiếp theo, Ái Linh sẽ định làm gì????????????

16. Chương 16: Vương Anh Nhi Thứ Hai Xuất Hiện

Nó tỉnh dậy, thấy đầu đau buốt, bàn tay bị trói chặt, không thể cử động làm nó thêm mệt mỏi. Đôi mắt nó lướt qua mọi thứ trong ngôi nhà, phải mất hơn 20 phút nó mới nhận ra mình đang bị nhốt trong ngôi nhà hoang.

Nó khê cử động và phát hiện bàn tay mình bị trói chặt vào chiếc cột, sợi dây chặt đến mức, tay nó như tê liệt, một dòng nước đỏ chảy ra khỏi tay nó. Máu, sợi dây xước làm cho bàn tay trắng ngần của nó rướm máu, mùi máu tanh nồng làm vết thương thêm đau rát. Vài giọt sương mạn rơi ra từ đôi mắt xinh đẹp, nó khóc, những giọt nước mắt nối tiếp nhau rơi xuống, vì đau cũng có, vì sợ cũng có và quan trọng nhất là lo lắng cho hấn. Hấn bị thương, không biết bây giờ sao rồi? Bác sĩ đã chữa trị cho hấn chưa? Tình trạng của hấn ra sao? Hấn đã tỉnh lại chưa? Khi tỉnh lại, không có nó thì hấn sẽ làm sao? Hàng trăm câu hỏi bu quanh làm nó khóc nhiều hơn.

Nó cứ khóc như thế, mặc kệ mọi thứ xung quanh, mặc kệ vết thương rỉ máu, mặc kệ đôi tay tê liệt, mặc kệ cơ thể đuối sức, tâm trí và trái tim nó chỉ nghĩ đến hấn. Giống hệt khi nó bị ngập nước dưới hồ bơi, hình ảnh hấn cứ hiện lên như thế, khi đó hấn sẽ đến cứu nó, nó sẽ chờ hấn đến. Nó lịm dần do mệt mỏi và miệng khê mỉm cười nghĩ đến người nó yêu.

#Tại bệnh viện#

Hấn nằm trên giường bệnh, đầu được băng, tay cũng phải băng lại, cả cơ thể tỏ ra mệt mỏi. Hàng mi khê động đậy, đôi mắt mở ra, xung quanh hấn được bao trùm bằng một màu trắng và mùi thuốc bệnh viện. Hấn dần nhớ mọi chuyện, lướt đôi mắt khắp nơi, thân thể đau ê ẩm. Cửa phòng bệnh bật mở, một người con gái mang khuôn mặt trẻ con và thuần khiết của nó bước vào nhưng sau mặt nạ kia là một con người độc ác, đầy thủ đoạn.

- Anh tỉnh rồi à? Em lo quá! - Cô gái đó nói.

- Nhóc con! Xin lỗi vì đã để em lo lắng. - Hấn ngồi dậy, ôm cô gái đó vào lòng.

- Không sao đâu mà, anh là người yêu em thì tất nhiên em phải lo cho anh. - Cô gái mỉm cười.

- Anh Nhi, anh yêu em! - Hấn đặt lên trán cô gái đó.

- Em cũng yêu anh! - Cô gái đó nói nhưng mặt đầy cảm phẫn.

Chợt cellphone của cô ta có tin nhắn, cô ta đẩy hấn ra trong tiếc nuối.

- Em đi mua cháo cho anh nha. - Cô gái cầm giỏ xách lên.

- Nhóc con! Đừng đi! - Hấn nắm tay cô gái, nũng nịu.

- Em đi một lát thôi mà! - Cô gái đó nựng má hấn mà lòng tràn đau đớn.

Hấn buông tay cô gái ra, cô gái bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Lấy cellphone ra, cô ta mở tin nhắn:

” Đến nhà kho bệnh viện gặp tôi. ”

Tắt máy, cô ta bước đi về phía nhà kho.

Cô ta thấy Lâm đứng đó chờ mình, cười nửa môi, cô ta sẽ cho Lâm một tí bất ngờ.

Cô ta bước đến trước mặt Lâm, dịu dàng.

- Chào anh. - Cô gái cười mỉm dễ thương.

- Anh... Nhi.... sao em lại...? - Lâm ấp úng không nói thành lời.

- Sao trông anh ngạc nhiên thế? Chàng trai vì yêu sẵn sàng làm bất cứ điều tội lỗi nào. - Cô gái mỉm cười.

- Anh Nhi... anh... xin lỗi. - Lâm nói mà ánh mắt buồn vô hạn.

- Ha ha ha!! - Cô gái cười lớn.

- Sao em lại cười? - Lâm nhìn cô gái ngạc nhiên.

- Tôi lừa được cả anh cơ đấy! Chính anh là kẻ trối con nhỏ đó vậy mà anh lại nghĩ nó có thể thoát được để đến đây à? - Cô gái hỏi.

- Vậy cô là ai? - Lâm hỏi.

- Tôi là Võ Ái Linh đây! - Ái Linh trả lời.

- Sao cô lại trong khuôn mặt này? - Lâm ngạc nhiên.

- Tôi đã phẫu thuật. - Linh đáp.

- Cô đánh đổi khuôn mặt của mình để làm gì? - Lâm hỏi.

- Để được Trúc Du yêu! - Linh nói.

- Để được hấn yêu mà cô đổi cả khuôn mặt mình? Liệu đó có phải cái giá quá đắt? - Linh nhún mày.

- Chỉ cần anh ấy yêu tôi! Thì dù cái giá có đắt thế nào tôi cũng đổi. - Linh nói.

- Nhưng người hấn thực sự yêu không phải cô! - Lâm quát.

- Tôi biết! Nhưng chỉ cần anh ấy yêu, thì dù là tôi hay Anh Nhi cũng được. - Linh cắn môi.

- Được rồi! Kế hoạch tiếp theo là gì? - Lâm hỏi.

Linh ghé sát vào tai Lâm thì thầm. Lâm gật đầu.

- Tôi hiểu rồi, tôi đi đây. - Lâm nói và rời khỏi.

Linh phóng xe đi mua cháo cho hấn.

#Tại phòng hấn#

Linh mở cửa và bước vào phòng bệnh.

- Nhóc con! Em về rồi! - Hấn tươi cười.

- Anh ăn cháo đi! - Linh nhìn hấn cười mà lòng chợt nhói.

Hấn mở hộp cháo và bắt ngờ vô cùng, là cháo bí đỏ, hấn nhớ là hấn có nói với nó hấn cực ghét bí đỏ cơ mà, chẳng lẽ nó quên. Hấn buồn đấy nhé!

- Nhóc con! Em hết yêu anh rồi! - Hấn bĩu môi.

- Sao anh lại nói thế? - Linh giật mình.

- Anh cực ghét bí đỏ, em biết mà, sao lại mua cháo bí đỏ cho anh chứ? - Hấn vờ giận dỗi.

- Em xin lỗi! Em quên mất. - Linh không biết là đương nhiên, Linh có phải nó đâu.

- Không sao, chỉ lần này thôi nhé! - Hấn nói nhưng lòng tràn thắc mắc. Nó quên, không thể nào, nếu hấn nhớ không lầm thì nó còn có cả cuốn sổ ghi chép ý thích của hấn nữa, không chỉ thế, nó còn thuộc tất cả những gì có trong sổ, không sót một chữ. Có quyển sổ đó cộng thêm trí nhớ siêu phàm thì sao nó quên được nhỉ?

Linh mỉm cười nhẹ, có lẽ cô nên tra khảo nó thêm về ý thích của hấn, nhưng điều đó sẽ rất khó khăn vì có Lâm. Lâm yêu nó nhiều như thế, chuyện Linh tra khảo, hành hạ nó, Lâm sẽ không để xảy ra. Phải làm sao đây???

Tuy là ghét bí đỏ nhưng vì tình yêu dành cho nó, hấn cũng cắn răng xử lý hộp cháo đó. Ăn xong, hấn và Linh cùng cười đùa vui vẻ. Hấn không hề biết người hấn thực sự yêu đang ngất lịm trong một căn nhà hoang, với một niềm tin mãnh liệt, chờ đợi hấn đến cứu.

17. Chương 17: Hiểu Lâm

- Anh dậy rồi à? Em có mua cháo cho anh này! - Linh bước vào phòng và đưa hộp cháo lên trước mặt hấn.

- Sao ăn cháo hoài thế? Ngán chết đi được. - Hấn nhú mày.

- Bệnh thì phải ăn chứ, anh gắng ăn bữa sáng này nữa thôi, trưa em mua cái khác đến. Được không? - Linh mỉm cười.

- Ủ! - Hấn đáp mà lòng thắc mắc.

” Sao hôm nay cô ấy ngoan thế nhỉ? Bình thường là sẽ cãi lại, sao hôm nay lại năn nỉ mình nhỉ? Vương Anh Nhi biết năn nỉ, chuyện lạ ngàn năm có một. ” - Hấn trầm nghĩ.

- Ăn đi! - Linh mở hộp cháo đẩy đến trước mặt hấn.

Biết hấn ghét bí đỏ, hôm nay Linh mua cháo cá, bảo đảm là hấn sẽ thích. Linh vui vẻ mỉm cười.

Hấn cầm muỗng, múc một muỗng cháo đút vào miệng. Vừa ăn một muỗng, khuôn mặt hấn biến sắc, muỗng cháo mới vào miệng hấn liền nôn trở ra.

- Anh bị sao vậy? - Linh lo lắng.

- Đây là cháo cá mà! - Hấn nói giọng khó chịu.

- Ủ thì đúng là cháo cá! Có vấn đề gì sao? - Linh ngạc nhiên.

- Em biết anh bị dị ứng cá mà, sao lại mua cháo cá cho anh? - Hấn nhìn Linh.

- Uhm... em... em... em quên mất, em xin lỗi. - Linh cười gượng.

- Quên ư? - Hấn nhìn Linh, người hấn yêu có thể quên hấn dị ứng cá sao? Trong lòng nó có hấn không vậy? Hấn thật sự không hiểu nổi nữa!

- Em xin lỗi. - Linh cúi mặt.

- Không sao! - Hấn nói giọng trầm, buồn.
- Để em đi mua cái khác cho anh. - Linh đứng lên.
- Không cần đâu, anh cũng không đói, anh muốn ngủ. - Hấn nằm xuống giường.
- Ừm... Anh nghỉ đi! - Linh nói và rời phòng.

Hấn nhắm mắt và ngủ.

#Tại căn nhà hoang#

< ào=" ">

Một thao nước đổ mạnh lên người nó, cơ thể nó ướt đầm. Mi mắt nặng nề mở ra, nó ngẩng đầu, nhìn người trước mặt. Người đứng trước mặt nó đeo một cái mặt nạ che khuất cả khuôn mặt, nhưng dựa trên thân hình, nó biết được đó là một cô gái.

- Tỉnh rồi sao? - Người con gái kia nhìn nó.
- Cô là ai? - Nó hỏi.
- Cô không cần biết! - Ái Linh lạnh lùng.
- Vậy tại sao cô lại bắt tôi? - Nó hỏi.
- Để lấy thông tin. - Ái Linh nói.
- Thông tin? - Nó nhìn Linh.
- Ừ! Thông tin về Trúc Du. - Linh nói.
- Trúc Du ư? - Nó ngạc nhiên.
- Ừ! Bắt đầu thôi. - Linh nói.
- Trúc Du thích cái gì? - Linh hỏi.
- Sao tôi phải nói với cô? - Nó hỏi.
- Không nói à? Cứng đầu nhỉ? Tao sẽ ày biết hậu quả. - Linh nói rồi búng tay.

Một đám con gái bu quanh nó.

< bóp=" ">

Một đũa tán vào mặt nó, khuôn mặt xinh đẹp của nó in rõ năm dấu tay của đứa con gái kia. Rồi từng đũa một thay phiên nhau hành hạ nó. Những âm thanh tàn nhẫn kèm theo những tiếng rên trong đau đớn, giọt nước mắt mặn chát lăn dài trên đôi gò má ửng đỏ.

Từ đôi môi nhỏ màu anh đào rỉ ra một thứ nước đỏ tươi, thứ nước tanh nồng, xộc lên mũi làm vết thương thêm đau, giọt nước mắt thêm mặn và đắng ngắt.

- Mà có chịu khai không? - Linh nhìn nó.
- Nó thở hồng hộc, nhìn Linh bằng cặp mắt yếu đuối.
- Có khai hay không? - Linh nhắc lại.
- Tôi... tôi... - Nó nói không thành tiếng.
- Mà vẫn còn cứng đầu à? Tụi bây đánh nó tiếp cho tao. - Linh ra lệnh.
- Khoan... tôi xin cô mà! Đừng... đừng mà... - Nó van xin Linh bằng giọng nói đuối sức.
- Mà biết điều rồi đó! - Linh cười.
- Thế thì anh Du thích cái gì? - Linh hỏi.
- Cô muốn hỏi về cái gì? - Nó hỏi.

- Về ý thích, anh ấy ghét gì và thích gì? - Linh hỏi.
- Anh ấy ghét bí đỏ và rau, dị ứng với cá và thích tôm hùm, loại tôm biển. - Nó trả lời.
- Tốt. Cảm ơn rất nhiều. - Linh cười hài lòng và nhìn đám thuộc hạ. - Đi thôi.

Cả đám bước đi theo Linh, ra ngoài và khoá cửa lại, để nó cô độc bên trong.

Nó ngả đầu ra sau, mệt mỏi, lúc đầu nó định không nói gì nhưng khi biết được Linh yêu hắn, nó quyết định trả lời vì nó chắc chắn Linh không hại hắn. Nó đoán có lẽ giờ hắn đang đi tìm nó, nó sẽ đợi hắn, đợi đến khi hắn đến đón nó đi.

Nó nhắm mắt lại, cảm nhận nỗi đau đang lan toả trong cơ thể, trong người nó không còn sức lực, hai bàn tay cũng tê liệt hoàn toàn, đầu nhức, toàn thân ê ẩm, trong đời nó, đây chính là lúc thảm hại nhất.

Đang lim dim bỗng nó nghe tiếng mở khoá, hé đôi mắt nặng trĩu, nó thấy cánh cửa bật mở, một bóng dáng cao lớn bước vào. Miệng khẽ mỉm cười, người nó yêu đến rồi, hắn thật sự đến rồi! Nhưng nụ cười đông cứng trên môi nó, không phải hắn, mà là Lâm.

Lâm chạy đến trước mặt nó, lo lắng:

- Em có sao không? - Lâm vừa nói vừa cởi dây thừng cho nó.
- Không ổn lắm! - Nó trả lời, lòng hụt hẫng.
- Anh xin lỗi vì đã đến trễ. - Lâm nhìn nó.
- Không sao! Anh Du đâu? Sao anh ấy không đến? - Nó hỏi.

Lâm đứng hình 3 giây, nhìn thẳng vào nó, nó ra nông nổi này mà còn nghĩ đến hắn ư? Nó không quan tâm Lâm được một lời mà lại hỏi về hắn trước sao? Lâm không đáng cho nó quan tâm à? Thật tàn nhẫn mà. Tim Lâm đau quá! Lâm gượng cười:

- Cậu ấy vẫn chưa khoẻ, còn đang trong bệnh viện.
- Anh ấy chưa khoẻ sao? Anh đưa em đến bệnh viện ngay đi! - Nó hốt hoảng.
- Ừm, được. - Lâm trả lời và đưa nó lên xe.

Chiếc xe của Lâm phóng thật nhanh đến hướng của bệnh viện.

#Tại bệnh viện, trong phòng hắn#

Hắn nằm đó, nhìn lên trần nhà và nhớ nó.

< cách=" ">

Cửa phòng bật mở, Linh bước vào với một cái túi trên tay.

- Xem em mang gì đến cho anh này! - Linh vui vẻ.
- Cháo à? - Hắn hỏi.
- Không! Là tôm hùm, loại tôm biển mà anh thích đấy! - Linh nháy mắt.
- Tôm hùm à? - Mắt hắn sáng rực lên.
- Ừ! Phải đợi cả tiếng mới mua được đấy! - Linh cười.
- Chỉ em hiểu anh thôi! Anh yêu em nhất đó nhóc con! - Hắn lấy cái túi trên tay Linh.

Cảm giác buồn chợt đến rồi lại bay đi như cơn gió nhẹ.

- Anh ăn đi! - Linh nói.
- Em ăn cùng anh nhé! - Hắn nói.
- Vâng! - Linh gật đầu.

Hắn mở hộp, lấy một miếng tôm nhỏ đút vào miệng Linh, Linh cũng lấy một ít đút vào miệng hắn. Hắn và Linh đùa giỡn vui vẻ, vừa ăn vừa cười.

Đột nhiên, Linh áp sát mặt lại gần hắn, hắn nhìn Linh hiểu ý, tiến gần Linh hơn, xoá tan khoảng cách giữa cả hai.

Đôi môi đỏ của hắn chạm vào đôi môi Linh, hắn ôm chặt thân thể Linh, cuốn Linh vào nụ hôn sâu của hắn.

#Bên ngoài phòng bệnh#

< bịch=“”>

Cả cơ thể nó rơi xuống đất, trước mắt nó là cái gì vậy? Nó nhìn lầm đúng không? Người nó yêu đang hôn người con gái khác, sao có thể lầm chứ! Trong lúc nó bị bất cóc, không một chút lo lắng, hắn ngồi đó vui vẻ với người khác, sao hắn có thể lầm vậy với nó. Đau! Đó là cảm xúc duy nhất bây giờ nó có, nó cảm nhận được trái tim mình đang rỉ máu, hắn vừa làm tổn thương nó. Nó thật ngu ngốc! Tin hắn, chờ hắn nhưng trước mắt nó, kết quả là thế này sao?

Mắt nó nhoè đi, từng hàng nước mắt như suối rơi xuống, nó đúng là ngu ngốc, nó sai rồi! Sai từ khi chấp nhận làm người yêu hắn, sai từ khi đưa hắn về ra mắt ba, mẹ, sai từ khi đến gặp mẹ hắn, sai từ khi hứa với mẹ hắn sẽ bên cạnh hắn suốt đời và bây giờ lại bị hắn bỏ rơi. Tất cả những gì nó làm đều là sai trái, quá sai rồi, phải quay đầu lại thôi.

- Em có sao không? - Lâm lo lắng.

- Không! - Nó lạnh lùng.

Gạt nước mắt, nó đứng dậy, nói mà không nhìn Lâm:

- Anh có thể đưa em về không?

- Được! - Lâm trả lời.

- Đi thôi. - Nó bước đi.

#Bên trong#

Hắn rời môi Linh, mỉm cười gượng gạo:

- Em hư rồi đó! Chủ động hôn anh nữa!

Không trả lời hắn, Linh chỉ mỉm cười hạnh phúc, trong lòng mừng thầm đã lừa được nó thành công.

18. Chương 18: Đau Đớn

Lâm đưa nó về nhà, không một tiếng cảm ơn, nó lạnh nhạt đóng cửa và bỏ lên phòng, không quan tâm lời hỏi thăm của ba mẹ.

- Con bé làm sao thế nhỉ? - Mẹ nó hỏi.

- Anh không biết. - Ba nó lắc đầu.

- Em cảm thấy lo quá! - Mẹ nó nhíu mày.

- Không sao đâu! Cứ để con bé tự giải quyết việc của nó. Nó sẽ ổn thôi. - Ba nó an ủi mẹ nó.

Mặt mẹ nó vẫn không ngơi lo lắng, nhìn lên phòng nó.

#Trong phòng nó#

Nó đóng chặt cửa, ném mình xuống giường, úp mặt vào gối, nó khóc.

Những giọt nước mắt lại rơi, tiếng nấc nghẹn ngào, khuôn mặt ướt đẫm nước mắt, nước mắt rơi vào môi, mặt chát, đắng ngắt. Nó cắn chặt môi, chặt đến bật máu, bấu chặt tay vào nhau, máu ứa ra từ đôi tay bé nhỏ, mùi máu tanh nồng. Nó đưa tay lên ôm ngực, đau quá!

Nó thật sự sai khi yêu hắn ư? Nó nên dừng tình yêu này lại đúng không? Nó không yêu hắn nữa là đúng hay sai? Nó không biết phải làm gì nữa, nó như một con người bị trôi chạt giữa biển rộng lênh đênh, nó như sắp chết đuối.

Lấp lánh. Mặt dây chuyền trên cổ nó lấp lánh, nó nhìn xuống cổ mình, chữ " Trúc Du " lại hiện lên, đây là tình yêu của hắn ư? Tình yêu của hắn dành cho nó hết rồi thì sợi dây chuyền này cũng đâu còn ý nghĩa nữa, nếu vậy thì nó giữ lại làm gì, chi bằng vứt nó đi, vứt nó như vứt bỏ mối tình đầu đau khổ.

Nó tháo sợi dây chuyền ra, bước đến ban công, nhìn xuống bên dưới, nhìn mặt dây chuyền, nó chuẩn bị ném đi thì kìm ỨC từ đâu ứa về.

" Nhóc con, tôi thừa nhận! Tôi yêu em. "

" Anh yêu em, em làm người yêu anh nhé! "

Từng câu từng lời hắn nói cứ xuất hiện trong đầu nó, như một cuốn phim quay vòng, nó khụy xuống, đưa tay ôm ngực, khóc nức nở. Hai hàng nước mắt lại chảy, khuôn mặt ướt đẫm nước. Nó đâm mạnh vào lồng ngực, đau, đau quá! Tim nó đau, nhói và buốt.

Tại sao số phận nó lại đau khổ như vậy chứ? Yêu thì bị phản bội, bị bỏ rơi, quên thì không thể quên, muốn vứt bỏ thì lại không đủ can đảm. Tại sao nó lại kẹt vào tình huống không còn đường quay lại? Tại sao? Tại sao chứ?

Nếu không thể vứt bỏ thì nó sẽ giữ lại, nó đeo sợi dây chuyền vào cổ, lấy quần áo và vào phòng tắm.

Một tiếng sau, nó bước ra với khuôn mặt khô ráo, không có một giọt nước, sắc mặt hoàn toàn lạnh lùng. Đôi mắt sưng húp, vẻ mặt vô hồn, nó bước đến giường, thả cơ thể xuống, nó nhắm mắt và chìm vào giấc ngủ.

#Sáng hôm sau#

- Nhóc con! Em đến rồi! - Hắn reo lên khi nhìn thấy Linh bước vào.

- Hôm nay anh khỏe hơn rồi đó. - Linh cười.

- Có nhóc con chăm sóc anh đương nhiên mau khỏe rồi! - Hắn cười.

Linh cười, ngồi trong lòng hắn, Linh ôm hắn, nũng nịu:

- Em nhớ anh quá!

- Anh cũng nhớ em. - Hắn trả lời mà lòng hơi khó chịu.

Chợt cellphone của Linh có tin nhắn, cô mở ra xem rồi luyến tiếc rời hắn.

- Em có việc, trưa em quay lại nhé! - Linh nói.

- Không chịu đâu, mới đến mà đi là sao? - Hắn bĩu môi.

- Thôi mà! Em đi một chút, lát em về. - Linh nói.

- Nhanh nha, anh đợi. - Hắn nói.

- Ừ. - Linh hôn nhẹ vào môi hắn.

- Khoan! Khi về em nhớ mua hoa rồi đem đến đó giúp anh! - Hắn nói.

- Mua hoa gì? Đem đến đâu? - Linh hỏi.

- Em không nhớ à? - Hắn ngạc nhiên.

- Nhớ gì ạ? - Linh hỏi.

- Không có gì! - Hấn đáp.

Linh mở cửa và ra ngoài, không quên để lại cho hấn một nụ cười.

Cánh cửa vừa đóng, khuôn mặt ân cần của hấn ngay lập tức biến đổi thành lạnh lùng. Sắc thái thay đổi 360 độ, hấn lấy iphone ra gọi.

< alo!="">

< trúc=" du=" đây!="">

< cậu=" chủ=" cần=" gì=" ả?"="">

< tôi=" muốn=" các=" người=" tìm=" tung=" tích=" của=" anh=" nhi=" và=" điều=" tra=" người=" con=" gái=" đang=" ở=" cạnh=" tôi!="">

< người=" bên=" cạnh=" cậu=" chủ=" không=" phải=" là=" cô=" chủ=" sao?"="">

< tôi=" không=" chắc=" nhưng=" tôi=" nghi=" ngờ.=" cô=" ta=" rất=" lạ,=" dù=" sao=" tôi=" cũng=" muốn=" các=" người=" điều=" tra.=" có=" kết=" quả=" thì=" gọi=" cho=" tôi.="">

< vâng!="">

Hấn cúp máy. Hấn đã bắt đầu nghi ngờ Linh ngay lúc Linh đem cháo cá đến, thức ăn hấn ghét nó có thể quên một lần nhưng không thể quên lần hai. Không chỉ vậy, lúc hấn hôn Linh, hấn không cảm nhận được sự ngọt ngào, ấm áp của đôi môi nữa. Hấn đâu phải mới hôn nó lần đầu, son môi nó dùng là màu hoa anh đào nhưng son Linh dùng lại là màu cam. Khi hấn ôm Linh cũng vậy, mùi toả ra từ cơ thể Linh là mùi hoa nhài nhưng mùi nó dùng lại là mùi lavender, hấn chú ý cả chiều cao nữa, nó thấp hơn Linh 5cm, giày cao gót nó mang là giày 5 phân còn Linh mang giày 7 phân. Bằng chứng cho việc nghi ngờ của hấn là khi này, hôm nay là ngày giỗ mẹ hấn, mẹ hấn thích hoa huệ, nó biết tất cả chuyện này, vậy mà Linh lại không biết.

Hấn muốn tìm ra người giả danh nó và muốn biết mục đích của kẻ đó. Cô ta tưởng cô ta có thể qua mắt đại hoàng tử Nam Trúc Du sao? Ngu ngốc! Không một ai có đủ trình để qua mặt hấn cả, cô ta chỉ đang chơi một trò trẻ con, diễn một vở kịch điên khùng mà không hay biết hấn đã thể vai đạo diễn của cô ta mất rồi!

#Ở biệt thự nhà nó#

Nó bước ra ban công, đứng nhìn vào một khoảng không nào đó, mệt mỏi, nó như không còn sức sống với nét mặt lạnh lùng, không tí cảm xúc.

- Anh Nhi à, em muốn đi ăn không? - Tiếng hét từ dưới sân vọng lên.

Nó nhìn xuống, là Lâm, anh đứng đó, nhìn nó.

- Không! - Nó trả lời.

- Xuống nói chuyện với anh một chút. - Lâm nói.

Nó không trả lời, quay vào trong, rồi phòng, chạy xuống dưới, mở cổng và bước ra.

- Có gì không? - Nó hỏi.

- Anh muốn đi chơi với em. - Lâm cười.

- Tại sao muốn đi chơi với em chứ? - Nó hỏi.

- Em biết là anh thích em mà! - Lâm nói - Anh muốn có cơ hội để bên cạnh em.

- Em không muốn! - Nó nói.

- Tại sao? - Lâm hỏi.

- Em không yêu anh. - Nó lạnh lùng.

- Em và Du đã kết thúc rồi! Em đang mang vết thương, anh muốn là người chữa lành tổn thương của em. - Lâm nói.

- Nhưng em không muốn yêu anh hay đúng hơn là em không yêu anh. Dù cho anh Du có phản bội em, bỏ rơi em, cho dù em và anh Du đã kết thúc, cho dù nỗi đau của em quá lớn thì cũng không thể phủ nhận một sự thật là trái tim em chỉ yêu có anh Du mà thôi! - Nó hét.

- Sao em có thể tiếp tục yêu kẻ phản bội mình? Em thật là ngốc! - Lâm quát.

- Em vốn không có quyền lựa chọn người mà em yêu. Tất cả là trái tim này sai khiến. Dù nó đã rướm máu, dù nó đã đầy vết thương, dù nó đã đau quá nhiều nhưng nó vẫn ngoan cố yêu anh Du thì em phải làm sao?

- Những giọt nước mắt lăn dài trên má nó.

Lâm lặng im, không nói.

- Anh nói em ngu ngốc, nhưng em không ngốc, là con tim này của em ngốc, nó chỉ biết yêu người làm nó đau mà thôi! - Nó nói trong nước mắt.

- Anh cũng vậy phải không? Yêu em, anh cũng đau nhưng anh vẫn yêu đó thôi! Ai cũng ngốc, ai cũng chỉ có thể yêu người làm họ tổn thương. - Nó ôm mặt.

- Thôi! Anh về, em nghỉ đi. - Lâm nói rồi lên xe phóng đi, hai giọt nước nóng hổi rơi xuống.

Nó nhìn theo bóng Lâm rồi vào nhà, lên phòng, khoá chặt cửa, nhốt mình vào nỗi buồn và cơn đau đớn không nguôi. Nhắm mắt cho hai hàng nước lăn dài, nó ghen ngào:

- Tim à, sao mày ngốc thế? Người ta phản bội mày nhưng sao mày vẫn yêu thật nhiều và không bao giờ quên được vậy? Mày thật ngốc nhưng tao còn ngốc hơn vì tao yêu và nhớ người đó nhiều hơn mày nữa.

19. Chương 19: Vén Bức Màn Sự Thật

#Biệt thự của Lâm#

Lâm ngồi trên salon, tay cầm ly vang đỏ, dưới sàn nhà, những chai rượu rỗng vương vãi khắp nơi. Lâm đã uống từ sáng hôm qua cho đến giờ, anh không say, nỗi đau quá lớn, dù anh đã uống thật nhiều nhưng cũng chẳng thể say.

Anh làm gì mà nó lại như thế? Anh làm gì mà ngay cả cơ hội nó cũng không thể cho anh? Anh đã làm gì sai?

- Anh Nhi, tại sao em không thể yêu tôi chứ? - Lâm hét lên và ném ly vang đỏ vào tường khiến nó vỡ tan tành.

Ly vỡ như con tim anh vỡ, thành từng mảnh vụn, không thể hàn gắn lại, thứ rượu đỏ chảy trên sàn, đỏ như máu của con tim anh, đỏ như máu của sự đau đớn, nó cứ chảy mãi làm anh đau mãi.

Trên má anh hai dòng nước như suối lại chảy, anh lại khóc. Anh không biết tại sao mình khóc, anh không biết tại sao thứ nước mặn chát đó cứ rơi không ngừng, anh không biết và cũng không cần biết. Không có nó, cuộc sống của anh vô nghĩa rồi! Vô nghĩa thì cái gì cũng không đáng quan tâm.

” Anh nói em ngu ngốc, nhưng em không ngốc, là con tim này của em ngốc, nó chỉ biết yêu người làm nó đau mà thôi! ”

” Anh cũng vậy phải không? Yêu em, anh cũng đau nhưng anh vẫn yêu đó thôi! Ai cũng ngốc, ai cũng chỉ có thể yêu người làm họ tổn thương. ”

Lời nó nói quay về trong đầu Lâm. Đúng, nó nói thật sự đúng, con người là thế, họ chỉ biết yêu người làm họ đau còn người yêu họ thì họ lại quay lưng.

- Anh Nhi, tại sao tôi lại yêu em? - Lâm hỏi mông lung.

Đây là câu anh đã hỏi bản thân hàng trăm lần nhưng chưa có câu trả lời. Cuộc đời quá tàn nhẫn, nếu như ngay từ đầu nó đã không yêu anh vậy thì tại sao lại khiến anh được gặp nó? Tại sao lại khiến anh rung động? Tại sao lại khiến anh yêu nó và sao lại khiến anh đau vì nó? Tại sao chứ? Anh làm gì sai mà phải bị trừng phạt như thế?

Anh sai? Phải, anh quá sai rồi! Sai khi anh đồng ý hợp tác với Ái Linh, sai từ khi anh chấp nhận làm điều mà lương tâm không cho phép. Anh phải tỉnh lại, không thể càng ngày càng chìm trong vũng bùn dơ này được, phải quay đầu lại thôi!

Lâm đi lấy quần áo, bước vào phòng tắm.

Nước từ vòi hoa sen rơi lên toàn thân thể anh. Anh sẽ chuộc lại lỗi lầm, nếu anh không thể có nó thì ít ra, anh phải cho nó hạnh phúc để trong nó, còn có một kí ức đẹp về anh.

Một tiếng sau, Lâm bước ra, anh rời phòng, lên xe và phóng đi.

#Cùng lúc đó#

Hắn ngồi trên giường đọc tạp chí, toàn mấy tin vớ vẩn làm hắn ngán ngẩm. Bình thường vào giờ này thì hắn đang cafe với bạn hoặc đi chơi với nó, thích hơn là nằm trên đùi nó, vậy mà giờ hắn lại ngồi đây nhìn trần nhà, đúng là chán chết đi được!

Phone của hắn đổ chuông, hắn chán nản, cầm phone lên nghe.

< gì?“>

< thưa=“” cậu=“” chủ,=“” tôi=“” đã=“” tìm=“” được=“” những=“” gì=“” cậu=“” chủ=“” yêu=“” cầu.=“”>

< báo=“” cáo!=“”>

< người=“” bên=“” cạnh=“” cậu=“” chủ=“” không=“” phải=“” cô=“” chủ=“” anh=“” nhi=“” mà=“” là=“” cô=“” gái=“” tên=“” võ=“” ái=“” linh.=“” cô=“” ta=“” đã=“” nhờ=“” một=“” bác=“” sĩ=“” thăm=“” mi=“” phẫu=“” thuật=“” khuôn=“” mặt=“” cô=“” ta=“” giống=“” khuôn=“” mặt=“” của=“” cô=“” chủ.=“” hơn=“” thế,=“” cô=“” ta=“” còn=“” bắt=“” cóc=“” cô=“” anh=“” nhi,=“” hành=“” hạ=“” cô=“” ấy.=“” may=“” mắn=“” là=“” cô=“” nhi=“” đã=“” được=“” một=“” người=“” tên=“” trần=“” nhật=“” lâm=“” đến=“” cứu=“” nhưng=“” theo=“” tôi=“” điều=“” tra,=“” người=“” này=“” cũng=“” hợp=“” tác=“” với=“” ái=“” linh.=“”>

< đủ=“” rồi!=“”>

Hắn nói và cúp phone. Đáng ghét! Võ Ái Linh đó là ai mà gan dạ đến thế? Khoan, Võ Ái Linh, cái tên này khá quen, có lẽ hắn đã nghe ở đâu đó. Nhưng ai quan tâm chứ, cô ta dám động đến nhóc con của hắn thì cô ta không sống yên đâu. Còn cả tên Nhật Lâm đó nữa, dám tham gia với Ái Linh hại nhóc con yêu dấu của hắn, hắn sẽ không tha cho tên Lâm đáng ghét đó đâu!

< cóc...=“” cóc=“”>

- Vào đi! - Hắn nói khi nghe tiếng gõ cửa.

Cánh cửa bật mở, Lâm bước vào.

- Cậu tìm tôi có chuyện gì không? - Hắn hỏi.

- Tôi đến thăm cậu. - Lâm đáp.

- Thăm tôi ư? Mặt trời vẫn mọc phía đông mà! - Hắn nói mỉa.

- Tôi không chỉ đến thăm cậu mà còn việc khác nữa! - Lâm nói.

- Tôi biết mà, có gì thì nói đi! - Hắn nói.

- Tôi đến xin lỗi cậu. - Lâm nhìn xuống đất.

- Xin lỗi tôi? Vì cái gì? - Hắn nhún mày.

- Vì tôi là người sắp xếp tai nạn đó, tôi là người khiến cậu phải nằm đây, là người hợp tác với Ái Linh để sắp đặt những việc tồi tệ đó! - Lâm nói.

- Hơn thế, người bên cạnh cậu không phải Nhi mà là Linh. - Lâm nhìn hấn.

- Ra là vậy! - Hấn gật đầu, hài lòng với sự hối hận của Lâm.

Cùng lúc đó, cửa phòng bật mở, Ái Linh bước vào.

Nhìn thấy Lâm, Linh giật mình, mắt mở lớn, sự ngạc nhiên bay lên tột độ.

- Lâm... Lâm... Anh... anh... đến đây... làm gì? - Linh lắp bắp.

- Tôi đến đây để nói tất cả sự thật cho Du biết. - Lâm nói.

- Sự... sự thật... gì vậy? - Linh nói mà tim đập thật mạnh.

- Sự thật là cô không phải Anh Nhi mà là Ái Linh. - Lâm đáp.

- Anh nói bậy! Tôi là Vương Anh Nhi! - Linh hét.

- Tôi không nói bậy, tôi nói sự thật. - Lâm nói một cách điềm tĩnh.

- Tôi thật sự là Vương Anh Nhi! - Linh quát lớn.

- Cô không phải nhóc con của tôi nên đừng mạo danh. - Hấn xen vào.

- Anh nói gì vậy? Em là nhóc con của anh mà. - Linh nhìn hấn.

- Cô không phải. - Hấn nói.

- Anh đừng nghe hấn ta nói bậy, em thật sự là nhóc con của anh mà. - Linh nói.

- Tôi không nghe Lâm nói. Chính tôi cho người điều tra cô. - Hấn lạnh lùng.

- Anh điều tra em ư? - Linh ngạc nhiên.

- Ủ! - Hấn đáp.

- Sao anh lại điều tra em? - Linh hỏi.

- Vì trình đóng kịch của cô không thể lọt qua mắt tôi. - Hấn trả lời.

- Không thể ư? - Linh nhìn hấn.

- Cô nghĩ cô có thể hoàn thành vai diễn mà không có sai sót gì ư? Tôi đâu phải mới quen nhóc con một ngày một giờ. Cô ấy thế nào tôi quá rõ. Tôi không những hiểu mà còn nhớ mùi hương của cô ấy nữa, tôi để ý đến từng thứ dù là điều nhỏ nhặt nhất nên đừng nghĩ có thể lừa tôi. - Hấn nói.

- Hoá ra tôi đã thua từ lâu lắm mà cứ nghĩ là mình đang thắng. - Linh gục xuống.

- Cô nghĩ cô là chủ của cuộc chơi này ư? Cô nghĩ tôi chịu an phận làm con cờ cho cô điều khiển ư? Lâm to đấy! Cô đã bị đẩy vào trò chơi, đã trở thành con cờ do chính tôi điều khiển đó Ái Linh. - Hấn cười nửa miệng.

- Anh nghĩ tôi thật sự thua sao? Không hề đâu! - Linh nói.

- Ý cô là gì? - Hấn hỏi.

- Anh còn nhớ lần anh hôn tôi chứ! Anh Nhi đã thấy tất cả. Anh thử nghĩ xem, nếu là anh nhìn thấy cảnh đó, liệu anh có thể tha thứ cho người lừa dối mình không? - Linh cười nham hiểm.

- Đê tiện! - Hấn quát và tát mạnh vào khuôn mặt Linh.

- Yên tâm đi! Nhi vẫn rất yêu cậu. Hãy tìm cô ấy đi! - Lâm xen vào.

- Nhi vẫn yêu tôi ư? - Hấn nhìn Lâm.

- Không thể nào! - Linh quát.

- Có đấy! Nếu Nhi hết yêu cậu thì tôi đã không nói sự thật cho cậu biết! - Lâm nói. - Tìm cô ấy đi!
- Cám ơn cậu rất nhiều! - Hấn cười.
- Không cần cám ơn đâu! - Lâm nói.
- Tôi sẽ tìm nhóc con nhưng tôi phải giải quyết chuyện này đã! - Hấn nói và lấy phone ra gọi.

< alo!="">

< tôi=" " muốn=" " trong=" " hôm=" " nay," công=" " ty=" " nhà=" " họ=" " võ=" " phải=" " phá=" " sản," võ=" " ái=" " linh=" " phải=" " vào=" " tù.=" ">

< vâng!="">

Hấn cúp máy và bỏ ra ngoài. Lâm cũng rời khỏi, bỏ mặc Linh ôm mặt khóc trong hồi hận. Cô phải trả giá, mất khuôn mặt trước đây, giờ còn phải vào tù, đây là cái giá cho sự thủ đoạn của chính mình.

20. Chương 20: Nhóc Con Dễ Thương ! Lầy Anh Nhé !!!

Hấn rời bệnh viện, gọi người mang chiếc BMW đến. 5 phút sau, chiếc BMW mui trần đứng trước mặt hấn, hấn lên xe, rô ga và phóng đi theo gió với tốc độ kinh người.

< keet!="">

Hấn dừng lại trước cổng trường, nhìn đồng hồ, 3 giờ, còn 2 tiếng nữa mới tan học. Hấn chạy xe vào bãi, xuống xe và tiến đến cổng trường.

Đứng trước cổng, hấn nhìn lên cửa sổ ở tầng 3, phòng số 6, đó là lớp nó. Hấn đi đến góc cổng và... quỳ xuống. Hấn đang quỳ, đại hoàng tử Nam Trúc Du từ bỏ sỉ diện quỳ xuống, đôi mắt vẫn nhìn lên cửa sổ lớp nó.

Hấn quỳ ở đó được 1 tiếng.

< lách=" " tách..." lách=" " tách...">

Mấy hạt mưa buồn rơi xuống từ các đám mây đen nặng trĩu và u ám phủ kín bầu trời trong vắt, bầu trời chỉ còn một màu xám xịt đè nặng trái tim. Khung cảnh này cũng giống như hấn và nó bây giờ vậy. Khi yêu nhau, khi hạnh phúc thì bầu trời vẫn trong, vẫn xanh, nhưng ngay lúc này, một màu đen đã bao phủ, nó không nhìn đến hấn, và có khi, nó còn hận hấn nữa. Trong vô thức, hấn đã tổn thương người mình yêu nhất trên đời, hấn phải làm sao đây?

Mưa rơi trên mặt hấn, mưa hoà nước mắt, mặn chát trong miệng hấn, vị giác cảm nhận cái mặn của nước mắt buồn, cảm nhận cái đắng của nỗi đau.

1 tiếng trôi qua như thế, trôi qua trong cơn mưa tầm tã, trôi qua trong nỗi buồn trong lòng hấn.

< từng..." từng..." từng...">

Trống đánh tan học, hấn chuyển ánh mắt đến cổng trường. Cánh cổng dần mở, chú bảo vệ giật thót mình khi thấy hấn quỳ đó, chú ấy vội lấy dù che cho hấn vừa cuống quýt.

- Cậu chủ đứng dậy đi, cậu quỳ đây không được đâu! - Chú bảo vệ hốt hoảng.
- Con không đứng lên đâu! Chú mặc kệ con đi. - Hấn nói.
- Sao tôi có thể mặc kệ cậu chủ chứ! Cậu đứng lên đi! Dầm mưa sẽ bị cảm đó! - Chú bảo vệ đỡ hấn.
- Chú bỏ mặc con đi! - Hấn hất tay chú ra, lãnh đạm.

Hiểu mình chẳng thể khuyên hấn, chú ấy thở dài, quay vào trong.

Học sinh ủa ra, vừa thấy hấn, mọi người đã ” ồ ” lên ngạc nhiên.

- Đó là Prince Trúc Du sao? - Nữ sinh 1.

- Sao Prince lại quỳ ở đây chứ? - Nữ sinh 2.

- Tội nghiệp Prince quá! - Nữ sinh 3.

Và nhiều nhiều nữa.

Hấn vẫn mặc kệ, không quan tâm, hấn như một kẻ câm, điếc, đui, mù. Ánh mắt vẫn nhìn vào trong trường, mong chờ một ai đó nhưng khuôn mặt lại không cảm xúc.

Nó bước ra, âm thầm. Ánh mắt nhìn vào một khoảng không nào đó, ánh mắt nó buồn như nhát dao đâm vào tim ai, đôi môi màu anh đào không còn cười nữa, thay vào đó, đôi môi ấy chỉ hát một bài hát buồn, buồn như mưa, buồn như nỗi đau trong hai con tim vậy!

Nó khựng lại, ngược mắt nhìn người con trai mà nó yêu tha thiết, yêu đến đau đớn, yêu đến bật máu mà vẫn còn yêu. Cả cơ thể nó cứng lại, không di chuyển được, cũng không cử động được. Trái tim đập mạnh, nhói lên từng hồi, nhắc nhở cho nó vết thương mà ai kia mang lại, nỗi đau mà ai kia trao tặng, cơn đau trĩu nặng trong nó. Ánh mắt nửa giây trước còn ấm áp giờ chuyển sang lạnh nhạt, nó lạnh lùng bước ngang hấn.

Người hầu chạy lại, lấy dù che cho nó. Nó đi về phía xe hơi. Người hầu của nó hỏi:

- Cậu chủ có về cùng cô chủ không ạ?

- Không! Chỉ có tôi là cô chủ và không có cậu chủ nào ở đây hết! - Nó lạnh lùng.

- Vâng! - Người hầu đáp.

Nó bước lên xe, không dành cho hấn một ánh nhìn nào. Chiếc xe vô tình lấn bánh, mang người hấn yêu đi xa dần trong mưa buồn.

Hấn nhìn theo chiếc xe xa dần, vẫn im lặng, vẫn không nói, hấn vẫn quỳ và vẫn đơn côi.

30 phút sau, hấn đứng lên, đến chiếc BMW, lên xe và phóng đi trong mưa.

Hấn dừng xe trước nghĩa trang, xuống xe, hấn tiến đến ngôi mộ cẩm thạch.

Đứng trước mộ, ánh mắt vẫn buồn, hấn nhìn sâu vào tấm hình của mẹ.

- Mẹ ơi, con phải làm sao đây? - Hấn nói và hai hàng nước mắt bắt đầu lăn.

Hấn khóc, khóc một cách thảm thiết trước mộ mẹ, 1 tiếng sau, hấn ngẩng mặt lên, nhìn tấm hình mẹ, nghẹn ngào.

- Mẹ à, con không nên thế này nữa nhỉ? Đã nói là sẽ thay đổi, đã nói là không làm mẹ buồn nữa, đã nói thì phải làm đúng không mẹ? Con không khóc nữa mẹ nhé! Mẹ này, con làm mất thiên thần rồi, con có thể tìm lại không mẹ? - Hấn nhìn mẹ.

- Có đúng không? Con tìm lại được đúng không? Vậy thì con đi tìm mẹ nhé! Tìm được rồi thì con sẽ không làm mất nữa đâu! Mẹ ủng hộ con nha? - Hấn nhìn mẹ, mỉm cười.

- Mẹ đồng ý rồi đó! Con đi tìm mẹ nhé! - Hấn nói và rời khỏi.

Hấn lên xe, rô ga và phóng đi.

#Tại nhà nó, trong phòng ăn#

Nó ngồi ăn nhưng không phải ăn, một miếng nuốt cũng không trôi. Nó cứ nghĩ mãi về hấn. Hấn sao rồi? Đang bệnh lại dầm mưa thì có bị cảm không? Nếu bị cảm thì đã uống thuốc chưa? Có nặng lắm không? Hàng vạn, hàng trăm câu hỏi cứ xoay quanh nó.

Đang miên man suy nghĩ thì người hầu của nó chạy vào hốt hoảng.

- Cô chủ ơi, cậu Trúc Du đang quỳ ngoài kia ạ!

- Gì cơ? - Vừa nghe nó đã đứng bật dậy.
- Cậu Du đang quỳ ngoài kia ạ! - Người hầu nhắc lại.
- Mời Du vào đây đi. - Mẹ nó nói.
- Không! Kệ anh ta! - Nó nói và bỏ lên phòng.

Ba mẹ nó không nói gì, thở dài ngán ngẩm. Không khí chùng xuống, ba mẹ nó cũng không còn tâm trí ăn tiếp nữa. Buông đứa, ba mẹ nó đứng lên, mẹ nó nói với người hầu:

- Dọn đi.
- À, mà cô nhớ để ý Trúc Du, có gì thì báo cho chúng tôi biết. - Ba nó thêm vào.
- Vâng, thưa ông bà chủ. - Cô người hầu gật đầu.

Ba mẹ nó gật đầu rồi lên phòng.

#Trên phòng nó#

Nó ngồi trên salon, im lặng. Trong lòng hoang mang, lo lắng. Ánh mắt nó cứ hướng ra ngoài ban công, mang nét buồn thăm thẳm. Ngoài trời, mưa vẫn rả rít rơi, rơi không ngừng nghỉ làm nó càng buồn hơn.

Nó miên man nghĩ về hấn. Chiều nay hấn đã quỳ trước cổng trường suốt rồi, bây giờ lại tiếp tục quỳ trước nhà nó, hấn lại vừa xuất viện, bệnh không biết đã khỏi chưa, làm vậy, sức khỏe hấn làm sao chịu đựng nổi? Nhói, tim nó lại nhói, lại đau, yêu hấn mà sao nó đau nhiều vậy? Nó mệt mỏi, nó đuối sức nhưng nó không thể dừng tình yêu này lại. Nó phải làm sao đây? Nó không trả lời được, ai trả lời giúp nó đi.

Úp mặt vào đôi tay trắng ngần, nó bật khóc. Những giọt nước mặn lăn dài trên khuôn mặt dễ thương, nó thầm lặng, khóc trong bóng tối một mình. Không gian chỉ còn tiếng nức nở của nó và tiếng mưa rơi tầm tã ngoài kia.

#Trước nhà nó#

Hấn quỳ đó, khuôn mặt không cảm xúc, chỉ có ánh mắt mang vẻ buồn rười rượi, từ khoé mắt, hai dòng suối buồn cứ chảy, hoà cùng nước mưa rơi trên gương mặt hấn. Từng cơn gió lạnh buốt quất vào cơ thể, hấn khẽ rùng mình, lạnh quá! Nhưng vẫn im lặng, vẫn không cảm xúc, hấn vẫn quỳ và mưa vẫn cứ rơi.

- A! - Hấn la khẽ và ôm lấy đầu.

Đầu hấn đau quá! Trên tay hấn có một thứ chất lỏng màu đỏ tươi, từ đầu hấn, chất lỏng màu đỏ đó chảy xuống. Giờ hấn mới nhớ vết thương của hấn vẫn chưa tháo băng, chắc vết thương lại mở miệng nên mới chảy máu. Đầu hấn đau nhức, cả thế giới cứ như quay vòng, mắt hấn hoa dần. Nhưng hấn vẫn không đứng lên, vẫn quỳ ở đó, mặc kệ mưa cứ rơi, mặc kệ gió cứ thổi, mặc kệ cơn đau cứ lần lượt ập tới, hấn vẫn nhất quyết không đứng lên.

< bịch=“”>

Cả cơ thể to lớn của hấn ngã xuống, hấn nằm trên nền đất lạnh, nhìn lên bầu trời đen kịt, u ám. Hấn nhắm mắt, cảm nhận nỗi đau lan toả dần trong cơ thể. Hấn mở mắt, nhìn lên ban công phòng nó, hấn nằm đó, không còn sức đứng lên nữa, ánh mắt vẫn thật ảm áp, thật mong chờ nhìn lên ánh đèn vàng trước phòng nó.

Cô người hầu từ trong nhà nhìn thấy tất cả, cô ấy vội hốt hoảng chạy lên phòng nó. Cô ấy không kịp gõ cửa mà mở ra, chạy thẳng vào, nói nhanh với nó:

- Cô chủ ơi, cậu Trúc Du ngất rồi!
- Gì cơ? - Nó ngẩng nhanh đầu lên.
- Cậu Du ngất rồi! - Cô người hầu nhắc lại.

Nó vội chạy ra ban công, nhìn xuống dưới. Thấy hấn nằm dưới mưa, nó hốt hoảng chạy nhanh xuống.

Mở cổng, nó chạy lại bên cạnh, lay hấn.

- Trúc Du, anh tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi mà! - Nó vừa khóc vừa lay hấn.

Mi mắt hấn khê động dậy, đôi mắt ăm áp nhìn nó, đưa tay lên lau những giọt nước mắt trên mặt nó, mỉm cười trấn an:

- Đừng khóc nữa, anh không sao!

- Đồ đáng ghét! Sao lại quỳ ở đây làm gì để ngất chứ? - Nó nói.

- Anh không muốn em giận anh nữa! Anh chỉ cầu xin câu tha thứ của em thôi. - Hấn cười.

- Đáng ghét! Sao anh lại làm thế? Tại sao làm tôi tổn thương rồi lại đến đây xin tha thứ, lại làm tôi xiêu lòng vậy chứ? - Nó nói trong nước mắt.

Hấn từ từ ngồi dậy, dùng đôi tay rắn chắc ôm chặt lấy nó.

- Anh xin lỗi! Em tha thứ cho anh được không? - Hấn tựa đầu vào vai nó.

- Buông tôi ra! - Nó lạnh lùng.

- Anh không buông! - Hấn ôm chặt nó hơn.

- Buông ra! - Nó vừa hét vừa đấm mạnh vào ngực hấn.

- Em đánh chết anh, anh cũng không buông! - Hấn siết chặt vòng tay.

- Tôi ghét anh! - Nó hét.

- Em ghét anh cũng được nhưng mà tha thứ cho anh nhé! - Hấn nói.

Nó im lặng, không nói gì. Hấn nắm bàn tay nó, đặt lên ngực trái của mình, nơi có một vật đang sống, đang đập và đang khát khao một tình yêu. Nó cảm nhận được từng nhịp đập mãnh liệt từ trái tim đó, khuôn mặt nó khê ửng đỏ, đôi môi anh đào mỉm cười nhẹ.

Dưới mưa, mặt dây chuyền lấp lánh hai chữ " Trúc Du ", hấn cầm mặt dây, mỉm cười nhìn nó:

- Vẫn giữ sợi dây này à? Còn yêu anh phải không?

- Ai nói em còn yêu anh chứ? Em chưa từng dừng yêu anh, đồ ngốc! - Nó cốc nhẹ vào đầu hấn.

- Anh yêu em, nhóc con! - Hấn mỉm cười.

- Em cũng yêu anh! - Nó ôm cổ hấn.

Hấn áp sát mặt nó, hơi thở của hấn phả vào khuôn mặt của nó, chúng quyến rũ nó biết bao. Hấn nhìn sâu vào đôi mắt nó, nó mỉm cười, điều đó càng khiêu khích hấn thêm nữa. Đôi môi đỏ của hấn chạm vào đôi môi anh đào của nó, bàn tay ôm lấy thân thể nhỏ bé của nó. Nó cảm nhận được cơ thể hấn lạnh buốt, lòng nó nhói lên. Hấn lúi nó vào nụ hôn nồng nhiệt, nó cuốn theo nụ hôn ngọt ngào. Hấn và nó chìm vào tình yêu nồng cháy.

#Sáng hôm sau#

Nó đang ngủ thì chuông điện thoại vang lên. Nó lười biếng bắt máy, giọng ngái ngủ:

< alo!="">

< nhóc!="" con!="" em!="" đến!="" khu!="" vườn!="" sau!="" trường!="" nha!="" anh!="" đợi!="">

< tút...!="" tút...!="" tút...!="">

- Đồ đáng ghét! - Nó hét lên khi nhận được câu nói đó và 3 tiếng phũ phàng kia.

Tuy vậy, nó vẫn thay chiếc đầm trắng tím và trang điểm.

#Khu vườn sau trường#

Nó bước đi trên tấm thảm cỏ xanh mướt, lướt ánh mắt qua nhiều thứ, nó vẫn không thấy hấn đâu cả. Bỗng nhiên, sau lưng nó, một bàn tay che đôi mắt xinh đẹp, trước mắt nó, màu đen bao phủ.

- Anh làm gì thế? - Nó hỏi vì nó biết chắc là hấn.

- Đi theo anh nhé! - Hấn nói.

Hấn dẫn nó đi, đến cuối khu vườn, hấn buông tay ra.

Trước mắt nó, những hàng lavender mọc thành một dòng chữ tím lãng mạn ” Will you marry me? “. Mắt nó mở lớn ngạc nhiên, hấn đến trước mặt nó, quỳ xuống, lấy trong túi áo khoác ra một chiếc hộp màu tím nhỏ, mở nắp hộp, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương hình trái tim màu tím và cũng được khắc chữ ” Trúc Du ”.

- Nhóc con dễ thương! Lấy anh nhé!!! - Hấn cười.

- Vâng! - Nó mỉm cười đáp lại.

Hấn đeo chiếc nhẫn vào tay nó, rồi bỗng nhảy căng lên, bế thốc nó, hét lớn:

- Nhóc con! Anh yêu em!

Nó chỉ cười khúc khích trong hạnh phúc. Lần này cũng giống như lúc hấn tỏ tình với nó vậy. Có hoa lavender, có nó, có hấn và có một tình yêu. Hoa lavender như nâng niu hạnh phúc này, hoa lavender như kéo hấn và nó gần nhau và hoa lavender như chứng minh cho tình yêu này vậy.

Nó yêu hấn. Hấn yêu nó và hấn yêu nhóc con!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-con-de-thuong-lay-anh-nhe>